

Bạch Công Tử Bị Yêu Quái Bắt Đi Rồi!

Contents

Bạch Công Tử Bị Yêu Quái Bắt Đi Rồi!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	7
9. Chương 9	9
10. Chương 10	9
11. Chương 11	11
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	15
16. Chương 16	17
17. Chương 17	17
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	21
21. Chương 21	21
22. Chương 22	22
23. Chương 23: Ngoại Truyện 1	23
24. Chương 24: Ngoại Truyện 2	25
25. Chương 25: Ngoại Truyện Ba	27
26. Chương 26: Ngoại Truyện 4	33

Bạch Công Tử Bị Yêu Quái Bắt Đi Rồi!

Giới thiệu

Sơn Đại Vương một trận yêu phong, bắt một công tử tuần tú về làm áp trại phu nhân. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-cong-tu-bi-yeu-quai-bat-di-roi>

1. Chương 1

Đào Trang là một thôn làng nhỏ nhỏ, thế nhưng thôn này.....lại rất đông người, đặng đông của thôn dựa vào núi Hồ Khiếu, tại đầu đông đó có một biệt viện.

Biệt viện này chính là của Bạch phủ trong kinh thành, một tháng trước, nhị công tử Bạch gia Bạch Lâm Uyên đã cho xây dựng nó ở đây để tĩnh dưỡng.

Mặc dù y chỉ mới đến ở ba ngày, nhưng toàn bộ trên dưới Đào Trang đều truyền khắp, Bạch công tử chính là mỹ nam tử đỉnh đỉnh xinh đẹp.

Này thì khuôn mặt tuần tú, này thì dáng người cao cao, lại còn mái tóc dài đen nhánh, thêm một đôi mắt đa tình nữa a!

Càng không phải bàn đến gia thế, chính là một thế gia công tử, thanh thoảng còn gãy cằm, lại đôi lúc trang nhã viết chữ, còn biết chơi cờ, cả người như toát lên một cỗ tiên khí, vừa nhìn qua liền biết cùng người trong thôn không giống nhau.

Hôm nay, Bạch công tử như thần tiên kia đang ở sân sau họa tranh, một thân bạch y nhẹ nhàng, mái tóc đen dài được tùy ý buộc lên, ánh nắng sáng sớm ngày hè xuyên qua những ngọn cây chiều rơi trên người y, tiểu thư đồng say sưa ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của công tử nhà mình, thật sự là quá đẹp a.

Trong nháy mắt tiếp theo, một đám mây đen khí thế hùng hổ mà bay đến, nương theo đám mây đen chính là một luồng hắc phong, một trận cuồng phong mạnh mẽ xoáy quanh một vòng sân sau, hất đổ cả bàn lẫn nghiêng mực, lại ngay lập tức khí thế hùng hổ bay đi.

Bị trận cuồng phong kia thổi ngã nhào trên đất, tiểu thư đồng nơm nớp lo sợ mở mắt ra:

“A a a! Người đâu mau đến a! Công tử bị yêu quái bắt đi rồi —— !”

2. Chương 2

Hồ Khiếu Sơn có yêu quái, đây chính là truyền thuyết truyền từ đời này sang đời khác ở Đào Trang.

Có người nói rằng, bầy yêu quái này có một Sơn Đại Vương, bộ dáng chính là mặt xanh nanh vàng, lưng hùm vai gấu, vô cùng hung ác, chính là một tên hung thần.

Bạch Lâm Uyên vẫn còn mơ mơ hồ hồ lại nghe bên tai có người nói chuyện.

“Hắn làm sao còn chưa tỉnh?”

“Ai da Đại Vương, hắn là phạm nhân, bị người lật đi lật lại như thế một đường, cũng không dễ dàng gì mà chịu được.”

“Ách, phạm nhân thật phiền phức!” Thanh âm kia có chút thiếu kiên nhẫn: “Tránh ra tránh ra, bản vương tự mình xem.”

Bạch Lâm Uyên rút cuộc cũng mở mắt ra.

Đập vào mắt, chính là khuôn mặt của một thiếu niên, ngũ quan sắc sảo, lại có chút phong tình dị tộc, càng thu hút người khác chính là một đôi con ngươi như mắt mèo màu hổ phách. Thiếu niên nhìn thấy y tỉnh rồi, liền quay qua thủ hạ phía sau mà đặc ý hừ một tiếng, lại quay đầu nhìn sang Bạch Lâm Uyên: “Người chính là Bạch Lâm Uyên?” (có cảm giác, đây chỉ là một con mèo con :))

“Chính là tại hạ.”

“Hảo, người bây giờ lập tức viết thư, bảo quý phủ của người trong vòng một tháng đem đồ vật của ta trả lại, bằng không, ta liền —— ” thiếu niên suy nghĩ chốc lát, đột nhiên trừng lớn đôi mắt long lanh như đá mắt mèo kia: “Ta liền ăn người!”

Bạch Lâm Uyên ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên trong đôi môi hồng nhạt của hắn thấp thoáng hai chiếc răng nanh, thật khiến người ta yêu thích a. (*tưởng tượng* thật sự là giống một con mèo nhỏ a :3)

3. Chương 3

Bạch Lâm Uyên không có thư đồng bên cạnh, chỉ có thể tự mình mài mực, trải giấy, một mặt cầm bút, một mặt hỏi: “Không biết Đại Vương làm mất vật gì?”

Sơn Đại Vương từ đầu đến cuối chính là bắt chéo chân ngồi một bên lắc lư, nghe xong lời này sắc mặt có chút thay đổi, một lát ấp úng nói: “..... Màu trắng.”

“Quần áo?”

“Không thiếu.”

“Trâm cài tóc?”

“Nho nhỏ.”

“..... Chẳng lẽ là tắm?”

“Câm miệng!” Sơn Đại Vương then quá hóa giận: “Là răng của ta!” (răng sữa của mèo con :))))

Bạch Lâm Uyên nghe vậy thì kinh ngạc, không tự chủ mà nhìn về phía miệng hắn.

Sơn Đại Vương che lấy miệng mình, mạnh mẽ trừng y: “Răng của bản vương rất chắc khỏe! Là răng sữa của ta!” (ta đã bảo mà :))))

Chờ Bạch Lâm Uyên viết xong, Sơn Đại Vương gọi quân sư tới: “Xem xem hắn viết có đúng ý ta không.”

Quân sư cũng vô cùng anh tuấn, chỉ là hai con mắt nhỏ bé của hắn cứ không ngừng đảo quanh, đem cả khuôn mặt hắn nổi lên có chút nham hiểm. Hắn tiếp nhận giấy lên nhìn qua một lần, lại đem cặp mắt nhỏ bé của mình liếc Bạch Lâm Uyên một chút, nói: “Đại Vương, hắn chính là viết theo đúng ý ngài.” (đờ mờ, Đại Vương éo biết chữ :v :v)

Sơn Đại Vương thỏa mãn gật đầu, đem giấy giao cho thủ hạ một thân hắc y bên cạnh, phân phó nói: “Dem cái này đưa đến Bạch phủ.”

Sư huynh Lục Hồng Vũ của đại thiếu gia Bạch phủ mấy ngày nay chính là đang làm khách quý ở phủ.

Trong hậu hoa viên, đại thiếu gia Bạch Lâm Lan ngồi ở bên hồ, đem sư huynh đặt lên trên đầu gối, từ phía sau vòng tay ôm trọn lấy cả người hắn, môi không ngừng mơn trớn từ cổ lên thái dương.

Lục Hồng Vũ bị y ôm gắt gao, bất an uốn éo người, chỉ muốn thoát khỏi bàn tay đang luồng vào y phục của hắn mà quấy rầy, “Lâm Lan.....Buông tay.....Ban ngày.....”

Bạch Lâm Lan cắn cắn vành tai hắn, đầu óc đều bị dục vọng trong người che mờ: “Xuyết..... Sư huynh, ngoan ngoãn nào..... Ôi chào, ai, ôi da!”

Một con ô nha (quạ) từ trên trời bay qua, thả gì đó lên đầu Bạch đại thiếu gia.

Lục Hồng Vũ vội vã quay đầu lại kiểm tra, thì thấy trên đầu đệ đệ có một cuộn giấy đã hơi nhăn.

Hai người vội vàng mở cuộn giấy ra xem, chỉ thấy trên đó viết:

Lâm Lan huynh, thấy chữ như gặp người. Đệ đã tìm được hiền thê, một tháng sau sẽ cùng nhau hồi phủ cùng huynh gặp lại. Lâm Uyên.” (ừ rồi để xem đứa nào mới là thê :3 :3, quân sư bán đứng mèo con :))))

Nhấn thanks giúp Du nhé

4. Chương 4

“Đại Vương, nơi này của người chỉ có quân sư là biết chữ sao?”

“Ai nói ta không biết chữ!”

Bạch Lâm Uyên đề bút viết xuống tên mình, đem giấy đẩy đến trước mặt Sơn Đại Vương, cười nói: “Đại Vương, đây là tên của ta, người có muốn học tên người viết như thế nào không?”

Sơn Đại Vương nhìn chằm chằm ba chữ kia một hồi lâu, hắn tuy không hiểu thư pháp là gì, nhưng cũng có thể nhận thấy rằng chữ này viết rất đẹp. Hắn do dự một hồi, ấp úng nói: “Được, được a.”

“Không biết cao tính đại danh của Đại Vương?”

“Văn Lam.”

Bạch Lâm Uyên trên giấy viết xuống hai chữ này, Sơn Đại Vương sau đó nhận lấy bút, cẩn thận hồi tưởng lại trình tự Bạch Lâm Uyên đã viết, nhưng nửa ngày vẩn vơ cũng không thể viết ra hai chữ này.

Mắt thấy hắn muốn thẹn quá thành giận, Bạch Lâm Uyên đột nhiên đi tới phía sau hắn, cúi người, một tay nắm lấy lưng ghế tựa của hắn, một tay giúp hắn sửa lại tư thế cầm bút, sau đó lại đem tay của mình bao lấy tay phải của hắn, cẩn thận giúp hắn viết chữ ra.

Văn Lam chỉ cảm thấy một luồng khí tức ấm áp bao trọn lấy cả người mình, tay lại bị nắm chặt, mái tóc dài của người kia lại sượt xuống cổ, mỗi nơi cùng người kia tiếp xúc đều một trận ngứa ngáy tê liệt, cảm giác ngứa ngáy tâm can này khiến hắn hận không thể hiện nguyên hình đem những nơi này mà hảo hảo liếm một cái.

Lại nghe người kia ở bên tai mình nhẹ nhàng nói: “Không nên gấp gáp, muốn viết chữ thì phải viết từng nét từng nét.....”

Cảm giác ngứa ngáy theo thanh âm của Bạch Lâm Uyên không ngừng quấy rầy khắp người hắn, đến cuối cùng, Văn Lam có cảm giác bản thân không thể ngăn được muốn hiện nguyên hình, hắn đột nhiên đứng lên, đem Bạch Lâm Uyên đẩy ra xa: “Không học.”

Bạch Lâm Uyên rũ xuống hai mắt.

Văn Lam nhìn bộ dáng của y thế kia, trong lòng cũng cảm thấy không dễ chịu tí nào, người ta là có ý tốt dạy mình viết chữ vậy mà.....

Hắn lằm bằm một lát, nói: “Bản vương hôm nay sự vụ bận rộn, ngày mai lại học.”

Nói xong, cũng không xem thử phản ứng của Bạch Lâm Uyên thế nào, vội vàng đi đến cửa, lại đột nhiên dường như nhớ đến gì đó, đột nhiên quay đầu lại: “Ta còn chưa nói với ngươi hai chữ Văn Lam này ra sao, làm sao ngươi biết viết như thế nào?” (theo kiến thức nông cạn về tiếng bông của ta, thì có thể hiểu như thế này, trong tiếng bông chữ được cấu tạo từ các bộ, cũng một chữ đó nhưng sẽ là bộ khác nhau tạo nên, nên nghĩa cũng sẽ khác nhau, nên nếu ai xem phim kiếm hiệp í sẽ mấy anh mấy chị lúc nào sau màn nói tên cũng sẽ là, A trong ABC, Y trong XYZ là thế đó :v :v)

Bạch Lâm Uyên chớp chớp mắt: “Ta đoán. Chiều trên núi mù sương, một cái tên thật đẹp. Nếu như để người khác đặt tên cho ta, nhất định cũng sẽ dùng hai chữ này.”

Văn Lam nghe y khen tên mình thì đắc ý vô cùng.

Bạch Lâm Uyên hỏi: “Không biết tên Đại Vương là do ai đặt a? Là phụ thân hay mẫu thân?”

Văn Lam cau mày nghĩ một hồi, nói: “Ta không nhớ rõ.”

Bạch Lâm Uyên cười cười: “Đại Vương sự vụ bận rộn, đương nhiên là người hay quên.”

5. Chương 5

Văn Lam đêm hôm ấy mơ một giấc mơ, hắn mơ thấy mình buổi tối ở trên ngọn núi lớn, ngựa cổ tru lên, trên đầu là vầng trăng cong cong mơ hồ ẩn hiện dưới mây, gió mát từng trận thổi qua sống lưng, thổi đến mức toàn thân hắn đều trở nên rét run. Kêu nửa ngày cũng không thấy có ai đáp lại, hắn càng ngày càng cảm thấy oan ức cùng có chút chua xót trong lòng, lúc này, một bóng người nho nhỏ từ trong sương mù mơ hồ hồ xuất hiện, một đôi tay ấm áp đem hắn ôm vào trong lòng ngực.

“Con mèo nhỏ, ngoan.....” (đã bảo chỉ là một con mèo nhỏ thôi mà :3 :3)

Nói là ngày hôm sau sẽ tìm Bạch Lâm Uyên học viết chữ, thế nhưng liên tiếp ba ngày, Văn Lam đều không hề xuất hiện trước mặt Bạch Lâm Uyên.

Đến ngày thứ tư, Văn Lam lặng lẽ đi ngang qua động phủ đã an bài cho Bạch Lâm Uyên, chỉ nghe bên trong truyền ra thanh âm dễ nghe của người kia: “Thư pháp căn chính là tinh thần, khí thế, cốt cách, từ tốn, tâm huyết, đặc biệt là không thể sốt ruột.....”

Văn Lam dùng pháp thuật, nhìn xuyên qua đá, này vừa nhìn không có gì quan trọng lắm, nhưng lại chọc tức hắn!

Bên người Bạch Lâm Uyên ngồi năm, sáu tiểu yêu tinh, còn y thì đang chăm chú dạy bọn nó viết chữ.

Tuy rằng y không có tay cầm tay giống như dạy hắn, nhưng là! Nhưng là!

Cái đứa mà một mặt sùng bái nhìn y, chính là một con thỏ tinh, nếu không phải được hắn giúp, hiện tại đã hóa thành hình người với cái miệng ba cánh hoa rồi! (– muốn biết cái miệng ba cánh hoa của thỏ là như thế nào thì search cụm này vào gõ-sama, sama sẽ cho các bảo bối thấy :v). Còn có, cái đứa mà Bạch Lâm Uyên khen ngợi có ngộ tính (năng lực) kia, chẳng qua là một con sơn kê (chim trĩ) tinh màu sắc lòe loẹt, bản thân cách một tảng đá vẫn có thể nghe thấy một cỗ tao khí trên người nó!

Văn Lam nhìn một lát, hằm hừ phất tay áo bỏ đi, quân sư một đường chạy chậm theo phía sau hắn: “Đại Vương không nên tức giận, Bạch công tử dù sao cũng là đang nằm trong tay của chúng ta, y khiến Đại Vương không cao hứng, chúng ta cũng không cần thiết để y thoải mái a.”

Văn Lam cau mày nói: “Ngươi định làm gì? Ta nhắc nhở ngươi, không cho phép thương tổn y.”

“Ai u nói gì vậy”, quân sư híp hai mắt lại càng khiến đôi mắt đã nhỏ của y ngày càng nhỏ hơn, “Không phải hại y, chính là làm giảm uy phong của y. Y là thế gia công tử đã quen, chúng ta hãy để y làm chút chuyện

của hạ nhân để kiếm sống, để y trước sau không chút rảnh rỗi mà hảo hảo hầu hạ Đại Vương, để bản thân hiểu rõ tình cảnh bây giờ của mình!”

Buổi tối hôm đó, Bạch Lâm Uyên bị Đại Vương một trận cuồng phong cuốn tới, cũng không ai biết y tới làm gì. Phàm nhân, người vinh dự chính thức trở thành thiếp thân sai vặt của Đại Vương.

6. Chương 6

“Ta khát.”

Một chén Hoa Trà mang theo mùi thơm ngát được đưa đến trước mặt, vô cùng ôn hòa, ngọt ngào ngon miệng.

“Nóng quá a.”

Một cây quạt nhỏ ở bên cạnh nhẹ nhàng khê lên xuống, dùng sức không quá nhẹ cũng không mạnh, chậm chậm mang đến mát mẻ.

“Ta muốn ăn nho.”

Ngón tay thon dài trắng nõn cầm lên một trái nho, ôn nhu cẩn thận lột đi vỏ, nhẹ nhàng đưa đến miệng.

“rừ...rừ...” Thật ngọt. (mèo con rên :3)

Vân Lam không tìm được mà lẽ lưỡi liếm lấy nước nho trên ngón tay bạch ngọc kia.

Liếm liếm, lại cảm thấy tay người kia càng liếm càng ngọt thơm, liền như một tiểu hài tử thích thú liếm lấy que kem mà không ngừng liếm lên ngón tay người kia.

Nói đến, hẳn mấy ngày nay đem Bạch Lâm Uyên sai khiến đến xoay vòng, nhưng một chút cảm giác thành công cũng không có. Mặc kệ hẳn có đưa ra bao nhiêu yêu cầu thất thường, người kia luôn có thể cười khảnh khảnh mà làm tốt, điều này khiến hẳn có cảm giác ngược lại chính mình lộ vẻ gây rối vô cớ.

Mà muốn trách thì phải trách quân sư đưa ra chủ ý thật sự không được này, làm sao có thể để Bạch Lâm Uyên làm việc nặng nhọc a, tay y chỉ dùng để luyện chữ gãy đàn, làm sao mà thương tổn được bây giờ. Hẳn đời này chưa bao giờ nhìn thấy một đôi tay đẹp mắt như thế, cùng với đôi tay chạm ngọc của tượng Phật trong miếu không hề sai biệt, mười ngón tay thon dài thật sự vừa thơm vừa ngọt, vừa thơm vừa ngọt a.....

Chờ cho Vân Lam phục hồi lại tinh thần, phát hiện bản thân đem ngón trở của Bạch Lâm Uyên mút đến đỏ chót, mặt trên còn dính một vòng dịch thủy của chính mình, sáng lấp lánh, liền lộ ra vẻ ngại ngùng cực kì hiếm thấy của hẳn.

Lén lút nhìn Bạch Lâm Uyên, lại phát hiện đối phương vẫn là vẻ mặt dung túng như cũ. Không hiểu sao, hẳn liền cảm thấy chính mình khó thể giảm đi mấy phần.

Sau này không thể lại sai y bưng trà rót nước, nhưng cũng tuyệt đối không thể để y dễ chịu, đỡ phải để y xem thường chính mình.

Vân Lam suy nghĩ một hồi, đột nhiên đem áo ngoài thoát đi, lộ ra một mảng lưng đẹp đẽ, cả người nằm úp sấp trên giường, cố ý lớn tiếng sai khiến nói: “Người, xoa bóp vai cho bản vương!”

Lời tác giả: Sẽ cố gắng để Đại Vương công lên.

Kỳ thực ta chính là thích kiểu thuần dưỡng vụng về manh công a~

7. Chương 7

Tay của Bạch Lâm Uyên thật sự thoải mái, vô cùng thoải mái a.

Đôi tay xinh đẹp kia mang theo một chút lực, không ngừng xoa xoa bóp bóp khiến cả người hắn đều biếng nhác mềm nhũn, giống như một con mèo lớn được chải lông, vô cùng thích ý mà hừ hừ rên nhẹ trong cổ họng.

“Văn Lam, lực thể này đã được chưa?”

“Ân, rất tốt a.”

“Văn Lam, ấn ở nơi này thoải mái chứ?”

“Thoải mái.”

“Văn Lam....”

“Văn Lam....”

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Văn Lam lầm bầm nói: “Ai cho phép người gọi tên ta hửm? Gọi ta là Đại Vương.....”

“Nha.....” Bàn tay thoải mái kia bất chợt ngưng lại.

“Hừ”, Văn Lam một mặt trong cổ họng khê rên hừ hừ, một mặt không tự chủ mà ngọ nguậy lưng ma sát vào tay của Bạch Lâm Uyên, thúc giục: “Tiếp tục a.”

Bạch Lâm Uyên thể nhưng lại thu tay về, nói: “Gọi người là Đại Vương hay gọi người là Văn Lam, người chọn một đi. Người chọn cái nào. Ta sau này cũng chỉ có thể gọi một cái.”

Văn Lam tuy rằng cảm giác bản thân được gọi là Đại Vương thì rất uy phong, nhưng trực giác của thú trong người hắn, giờ khắc này nhắc nhở hắn rằng nếu để đối phương gọi mình là Đại Vương chắc chắn sẽ phát sinh chuyện gì đó không hay, không thể làm gì khác hơn là nằm nhoài ở chỗ này không lên tiếng. Thế nhưng hắn nằm chờ nửa ngày cũng không thấy Bạch Lâm Uyên tiếp tục, không chút tình nguyện lên tiếng: “Gọi tên ta.”

Lần này không chờ hắn giục, Bạch Lâm Uyên đã tự giác đưa tay ra xoa bóp, Văn Lam được xoa xoa nắn nắn từ vai đến lưng, lại từ lưng trượt xuống eo, đầu óc mơ mơ hồ hồ dường như nghe thấy đối phương phát sinh một tiếng cười nhẹ cực kỳ êm tai.

“Văn Lam, xoay người, ta sẽ làm người thoải mái hơn.” Thanh âm dễ nghe mang theo vài phần mê hoặc.

8. Chương 8

Văn Lam lười nhác chậm chạp quay người lại.

Hắn trước giờ đều không muốn để lộ hay bị chạm vào ngực và bụng của mình, mà lúc này, hai bàn tay như bạch ngọc kia bắt đầu chậm rãi xoa bóp lồng ngực cùng phần bụng lộ ra bên ngoài của hắn. Kỳ quái là, hắn không cảm giác thấy nguy hiểm hay căng thẳng, trái lại có cảm giác giống như tiểu cầu được chủ nhân gãi bụng, thư thích (thư thái và thích thú) vô cùng, tứ chi cũng không khống chế được mà buông lỏng.

Giây tiếp theo, hắn cảm giác cơ thể của Bạch Lâm Uyên giống như hư nhược mà ngã lên người mình, đôi môi cùng chiếc lưỡi đẹp đẽ của y từ miệng đến cằm của hắn, một đường lại một đường hôn và liếm, đến hai nhũ hồng của hắn, càng thay phiên mà cắn lấy mút lấy, còn ngậm trong miệng không ngừng dùng đầu lưỡi trêu đùa, làm cho toàn thân hắn đều như có lửa trong người, ngứa ngáy nóng rực.

Chẳng bao lâu, trước ngực hắn đã bị Bạch Lâm Uyên liếm láp đến ướt đẫm một mảng, nhưng mà lúc này hắn không hề bận tâm đến nửa người phía trên của mình, bởi vì nửa người dưới của hắn, xuất hiện biến hóa mà trước giờ bản thân hắn chưa từng trải qua. (quỷ sứ hà, ngại quá đi cơ *ôm mặt*)

Hắn thoải mái muốn rú lên, nhưng lại bị cái cảm giác xa lạ này dần vật mà bất an rên hừ hừ, hai chân theo bản năng đem Bạch Lâm Uyên kẹp chặt ở giữa, khó chịu mà ma sát.

Bạch Lâm Uyên cười rạng rỡ, ngẩng đầu lên động viên mà hôn lên đôi mắt như đá mắt mèo kia của Văn Lam, một tay hướng phía dưới, nắm chặt bộ phận hưng phấn kia, nhẹ nhàng bắt đầu an ủi.

Trong nháy mắt nơi đó được bàn tay ấm áp của Bạch Lâm Uyên bao phủ, Văn Lam cả người đều run lên, đến khi y bắt đầu động, càng làm cho Văn Lam cảm thấy sung sướng lẫn dày vò, hắn đã không thể kiểm soát được cơ thể của mình, bản thân lúc này giống như biến thành một cây cầm trong tay Bạch Lâm Uyên, tùy theo y ở trên người mình phổ nhạc, theo ý của y mà ngân lên từng nốt nhạc tùy ý.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.....”

Bạch Lâm Uyên động tác vẫn không nhanh không chậm, môi nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt hắn.

Văn Lam gấp đến độ toàn thân đổ mồ hôi, hắn ở trên mặt lẫn cổ của Bạch Lâm Uyên hôn lung tung, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh lẩm bẩm van xin. Nửa người dưới không ngừng dùng sức mà hướng đến trong tay Bạch Lâm Uyên đang đưa.

“Nhanh lên một chút..... Lâm Uyên..... Nhanh lên một chút có được hay không?”

Câu nói này như chiếc chìa khóa, rốt cuộc mở ra cánh cửa đam mê của việc tiếp xúc da thịt. Bạch Lâm Uyên đột nhiên tăng nhanh động tác, y không hề thành thạo điêu luyện, giống như một chú mèo con ở bên tai Văn Lam thở gấp, thân thể toàn bộ đổ xuống, giống như một nhánh dây leo mà mạnh mẽ quấn lấy cơ thể của Văn Lam, bản thân cũng đã cương cứng, nửa người dưới cũng bắt đầu ma sát trên người Văn Lam, trong miệng không ngừng nói: “Kêu tên ta, kêu lại tên ta.....”

“Lâm Uyên..... Lâm Uyên.....” Văn Lam ngẩng nhìn đôi mắt động tình của y, cảm giác thân thể của y giống như một chú cá đang ra sức vùng vẫy trên cơ thể hắn, bất giác đưa tay ra, cách một lớp vải bắt đầu an ủi nơi cương cứng kia của Bạch Lâm Uyên, đôi môi hồng nhạt cọ cọ nơi mép miệng của Bạch Lâm Uyên, sau đó lại quyết đoán ngậm lấy đôi môi của y, bởi vì không biết phải làm như thế nào, chỉ có thể dùng răng nanh mà cắn cắn lấy.

Bạch Lâm Uyên nửa ngày mới thoát khỏi “nụ hôn” kia, hai gò má đã ửng hồng, thở hổn hển mắng: “Ngốc.”

Văn Lam ủy khuất nhìn y.

Bạch Lâm Uyên khép hờ hai mắt, đem môi mình đặt lên môi hắn. lại kiên trì dùng đầu lưỡi cạy khước môi kia ra, ngay khi hắn hé miệng, liền đưa lưỡi vào.

Trong nháy mắt hai đầu lưỡi chạm vào nhau, Văn Lam thú tính hoàn toàn bộc phát. Hắn như một con thú hoang bị bỏ đói lâu ngày, tham lam quấn quýt lấy đầu lưỡi của y không tha, mặc kệ cho dịch thủy không ngừng chảy ra bên mép của cả hai, cũng không để cho đối phương có thời gian hít thở.

Bạch Lâm Uyên có chút hít thở không thông, hạ thân lại được người kia không ngừng chăm sóc, trong miệng đối phương hừ một tiếng, liền đạt đến cao trào mà bắn ra.

Văn Lam vẫn chưa được thỏa mãn, lại nhìn thấy Bạch Lâm Uyên lưỡi biếng không muốn nhúc nhích, gấp đến độ nắm lấy tay y, dùng sức đem tay y mà an ủi hạ thân của mình.

Bạch Lâm Uyên thở hổn hển, mơ hồ cảm giác bàn tay bị đối phương lộn đến có chút đau, vật kia càng lúc càng trưởng lớn, càng ngày càng nóng. Sau đó, lại cảm thấy một trận đau đớn từ cổ truyền đến, Văn Lam cắn lấy y mà bắn ra.

Khoái cảm đi qua, y cảm giác có đám lông gì đó xù xù vừa to vừa dài quấn lấy cẳng chân của mình, vừa mở mắt nhìn, liền phát hiện trên đỉnh đầu của Văn Lam mọc ra một đôi tai hoa văn trắng đen.

Văn Lam dường như vẫn chưa biết mình hiện hình, vẫn làm nũng mà quấn trên người Bạch Lâm Uyên: “Lâm Uyên..... Thật thoải mái.....”

9. Chương 9

Sau khi làm một chút chuyện thoải mái kia, có hai vấn đề phát sinh.

Thứ nhất, Văn Lam giống như một con mèo động dục cả ngày kề cận Bạch Lâm Uyên, hôn nhẹ lại sờ sờ, thỉnh thoảng yêu cầu làm chút chuyện tình thoải mái.

Thứ hai, chính là tai cùng đuôi của Văn Lam không biến trở về.

Hiện tại, Bạch Lâm Uyên hiếm thấy thật sự nghiêm túc muốn dạy Văn Lam viết chữ, học được một nửa, đã bị đối phương lột quần áo, đem hai nhũ hồng trước ngực lộ ra ngoài.

Bạch Lâm Uyên nhìn đôi tai thỉnh thoảng giật giật trước ngực y, đẩy Văn Lam ra, hỏi: “Người lần này không trở lại hình người, những chỗ khác trên cơ thể có chịu ảnh hưởng gì không?”

“Không có”, Văn Lam mút lấy ngực y, mơ mơ hồ hồ lên tiếng đáp: “Không việc gì cả, Lâm Uyên không sợ bộ dáng của ta, với lại ta cũng sẽ không đi gặp phạm nhân nào khác a.”

Bạch Lâm Uyên nhéo nhéo đôi tai của hắn, “Vậy người hiện thành nguyên hình cho ta nhìn một chút đi.”

Văn Lam có chút ngại ngùng mà ngoe nguẩy đuôi phía sau, “Không muốn.”

Bạch Lâm Uyên nói: “Vậy sau đó không cho phép người chạm vào ta.”

Văn Lam giống như một chú mèo con mà cọ cọ lấy Bạch Lâm Uyên, nhưng cọ cọ nũng nịu gần nửa ngày cũng chẳng thấy y có phản ứng gì, chỉ biết mếu máo, thì triển phép thuật đem cửa sổ bốn phía gắt gao đóng lại, lầm bầm nói: “Nhìn rồi không cho phép cười ta.”

Trong phòng bay lên một tầng sương mù, sau khi sương mù tan đi, Bạch Lâm Uyên thật vất vả mới không đem chính mình bật cười.

Nguyên hình của Văn Lam đích thật là một con bạch hổ, có điều, con bạch hổ này còn dài chưa đến một mét (mét), cái đầu còn tròn tròn, trên người thì toàn thịt, chính là vẫn còn dáng dấp của nhai con.

Bạch Hổ nhìn thấy vẻ mặt của y, thẹn quá hóa giận liền đem y chặt chẽ đè lên thảm.

Bạch Lâm Uyên nằm trên đất cười tủm tỉm, hai tay trái phải nắm lấy hai chân trước của bạch hổ, đem chúng hợp lại cùng nhau chấp tay nói: “Đại Vương tha mạng, Đại Vương thật là uy phong!”

Văn Lam vừa xấu hổ vừa tức giận, suy nghĩ chốc lát, dùng hai chân trước gắt gao chế trụ hai vai Bạch Lâm Uyên, cúi cái đầu to lớn của mình xuống, dùng hình dáng so với hình người còn to hơn gấp đôi kia đem lưới không ngừng tập kích trước ngực Bạch Lâm Uyên, giống như bàn chải mà quét qua lại nụ hoa y.

“Ừm.....” Bạch Lâm Uyên lần này không thể cười trêu nữa, giữa cổ ra sau mà rên một tiếng, khoái cảm nơi đầu ngực khiến Bạch Lâm Uyên không ngừng vận vẹo cơ thể, “Văn Lam, Văn Lam, nhẹ một chút.....”

Bạch Hổ đắc ý hừ một tiếng, từ khi cả hai thân thể dây dưa với nhau, thì đây là nơi duy nhất có thể giúp hắn thuần phục Bạch Lâm Uyên.

10. Chương 10

Ở trong núi không biết năm tháng nhân gian, thẩm thoát đã mười ngày trôi qua.

Văn Lam hai ngày nay luôn mang Bạch Lâm Uyên đi dạo xung quanh núi Hổ Khiếu, đưa y đi xem qua từng tác từng tác lãnh địa của mình.

Lúc thì ở trên đỉnh núi cao nhất xem mặt trời mọc, lúc thì ở trên một thung lũng trông trải mà ngắm những vì sao, nếu như đói bụng, Văn Lam liền hiện nguyên hình, nhảy vào dòng suối trong veo trước mặt mà bắt cá, sau đó ngoan ngoãn chớp mắt mà ngồi chờ Bạch Lâm Uyên nhóm lửa nướng cá.

Trời nhá nhem tối, Văn Lam đột nhiên một mặt hưng phấn chạy đến bên cạnh Bạch Lâm Uyên, trên mặt chính là biểu tình ta có vật quý cho người. Hắn thần thần bí bí lấy một mảnh vải đen che đi mắt Bạch Lâm Uyên, bảo rằng muốn dẫn y đến một nơi.

Ở trên phương diện tình cảm, Văn Lam trước sau vẫn ẩn chứa bản tính của dã thú, là giống đực (chỗ này đang diễn tả bản tính của thú nên ta thấy dùng từ giống đực là hợp nhất :)), hắn chính là rất thích khoe khoang với bạn tình của mình về tất cả những thứ mình có.

Bạch Lâm Uyên không quen cảm giác bị bịt mắt, y trước giờ làm việc gì đều muốn chính mình là người nắm giữ quyền chủ động trong tay, y không hề thích cái cảm giác không hề biết gì về chuyện sắp xảy ra.

Nhưng y ở trong gió đêm, vẫn là tùy ý để Văn Lam ôm lấy chính mình, chậm rãi đi từng bước đến địa phương không biết kia.

Rốt cuộc Văn Lam cũng dừng lại, hắn mở ra mảnh vải che mắt, hưng phấn nói: “Đến, Lâm Uyên người mau nhìn!”

Hiện ra trước mắt, chính là một cánh đồng rộng lớn, trên trời lấp lánh đầy sao, trên đất chính là vô số hàng hà những đốm sáng nhấp nháy ngổ ngàng như dải ngân hà.

Chính là đom đóm mùa hè.

Bạch Lâm Uyên đứng ở nơi đó, cảm giác bản thân như đang chìm trong một đại dương đầy tinh tú.

Văn Lam đã sớm không ngăn được chính mình, hiện ra nguyên hình, thích thú không ngừng vừa kêu vừa chạy đuổi đom đóm.

Đợi đến khi chơi mệt rồi, hắn mới biến trở về hình người, cái đuôi ngoắc ngoắc quăn lấy Bạch Lâm Uyên: “Lâm Uyên, có đẹp không?”

Bạch Lâm Uyên gật đầu: “Rất đẹp.”

“Vậy người vĩnh viễn ở núi Hổ Khiếu với ta, mỗi mùa hè đến ta đều mang người đến xem, có được hay không?”

Đi một vòng lớn như vậy thì ra đây mới là mục đích của hắn, Bạch Lâm Uyên phốc một tiếng phì cười: “Đại Vương, người đã để ta đưa tin cho đại ca, một tháng sau hắn trả lại rằng cho người, người sẽ phải đem ta thả trở về rồi.”

“Không muốn”, Văn Lam ôm chặt lấy eo của Bạch Lâm Uyên mà ngã nhào vào trong bụi cỏ, kinh bay một đám lớn đom đóm: “Lâm Uyên, chúng ta cùng nhau đi tìm vị đại ca giữ rằng của ta của người có được hay không?”

Bạch Lâm Uyên nằm trên cỏ, kéo kéo lỗ tai hắn: “Làm sao người biết rằng người ở phủ ta?”

“Nghe nương ta nói, ta lúc còn nhỏ có một quãng thời gian ở Bạch phủ, lúc quay về thì không thấy rằng đâu.”

“Người đã từng ở Bạch phủ?”

“Àn, nhưng là.....” Văn Lam vùi đầu vào cần cổ của Bạch Lâm Uyên mà cọ cọ, “Nhưng là ta khi còn bé lúc trải qua thiên kiếp đầu tiên lại không độ hảo, bị sét đánh trúng làm mất đi một thân tu vi, sau đó đem chuyện lúc trước quên sạch..... Ai u! Lâm Uyên, không được kéo tai ta!”

“Sẽ không phải là”, Văn Lam ngẩng đầu lên đánh giá một hồi sắc mặt Bạch Lâm Uyên, “Ta khi bé có gặp qua Lâm Uyên, lại quên mất người, nên người tức giận ư?”

“Người không nên tức giận nha”, Văn Lam lại bắt đầu làm nũng: “Ta cũng không phải cố ý.”

Bạch Lâm Uyên xoa nhẹ tóc hắn, hỏi: “Người tại sao lại phải lấy lại rằng? Rằng sữa có tác dụng gì?”

“Cái kia”, Văn Lam ở trong màn đêm khê đỏ mặt, “Trong Hổ tộc của chúng ta rằng sữa chính là đưa cho nường tử của mình, nếu như không chính mình đưa rằng sữa cho đối phương, sẽ bị nói là không có thành ý.”

Bạch Lâm Uyên đột nhiên bật dậy: “Người còn muốn cầu thân? Tìm được rằng rồi người muốn tặng cho con cộp cái nào hửm?”

Văn Lam trực giác cảm thấy không ổn, vội vã hôn nhẹ cộp tới bên người Bạch Lâm Uyên: “Không đưa cộp cái, ta muốn cho Lâm Uyên.”

Bạch Lâm Uyên bị hấn nhào vào lòng nằm, thân thể liền buông lỏng

Văn Lam thở dài một hơi.

Một giây sau, hấn bị Bạch Lâm Uyên đẩy ngã ra mặt đất, đối phương cười cười đưa tay vuốt ve eo của hấn, bàn tay mơn trớn hai gò má của hấn: “Lam Lam biểu hiện tốt như vậy, nên thưởng a.”

11. Chương 11

Mỗi lần edit H lại cảm thấy già đi vài tuổi

Não hoạt động hết công suất, yêu thương ta đi nà T>T

Cơ mà cũng chưa có gì đâu, mèo con còn nhỏ không được hấp tấp. Giục tốc bất đạt :))))

p/s: vẫn lời mời gọi ấy, có ai muốn vào nhà ta không, đảm bảo yêu thương chiều chuộng các bảo bối a T>T

Ở cùng một chỗ với Bạch Lâm Uyên đã lâu như vậy, Văn Lam rất rõ thưởng phạt từ miệng đối phương là như thế nào. Hấn lập tức hưng phấn lên, cặp đá mắt mèo như nghe thấy mùi thơm của con mèo, trong đêm đen cơ hồ phát sáng.

Hai tay của hấn từ lâu đã gấp gáp mà thoát đi y phục của chính mình, tự giác kéo lấy tay Bạch Lâm Uyên đặt lên cự vật đã sớm đứng thẳng kia.

So với Văn Lam, giờ khắc này Bạch Lâm Uyên không khác gì yêu quái chuyên câu hồn đoạt phách trong các thoại bản, y há miệng cắn lấy vành tai của đối phương, dùng thanh âm mỉa mai hoặc nói: “Đêm nay chúng ta sẽ thử cái mới lạ hơn, kêu tên ta đi rồi Lam Lam bảo bối sẽ càng vui vẻ.”

Đem đám y phục vướng víu của cả hai cởi bỏ, ném ra xa, cơ thể ẩm áp trơn mịn không ngừng dán chặt vào trên người đối phương, dùng cự vật to lớn của mình ma sát với thứ to lớn không kém kia của Văn Lam.

Văn Lam thoải mái hừ hừ ở cổ họng, bàn tay trên lưng Bạch Lâm Uyên không ngừng vuốt ve lên xuống, bắt đầu từ cái cổ thon dài, kéo dài đến thắt lưng, rồi đến eo, cuối cùng dừng lại tại cái mông cong cong quyến rũ kia.

Bạch Lâm Uyên được hấn vuốt ve cơ thể thì càng động tình, có chút lười nhác chống đỡ cơ thể mềm nhũn, đem môi của đối phương không ngừng cắn mút rất lâu, sau đó lại dùng đầu lưỡi linh hoạt như rắn, dọc theo cằm trượt tới nụ hoa, trên đầu hai nhũ hồng trước ngực đến sưng tấy mới trượt xuống rón, tại đó liếm tròn vài vòng, trên cơ bụng rắn chắc của đối phương không ngừng mút liếm, thanh âm tình thú không ngừng vang vọng.

Đầu lưỡi nghịch ngợm dần dần trượt xuống phía dưới, tại đám lông phía dưới bụng của đối phương cắn lên, không ngừng trên đầu, vừa đau lại vừa thoải mái, Văn Lam đột nhiên phúc chí tâm linh (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn), liền hiểu rõ đối phương muốn làm gì.

“Ân —— Lâm Uyên....” Thời điểm cự vật dưới thân được khoang miệng ẩm áp nóng ướt của Bạch Lâm Uyên bao lấy, Văn Lam giống như tuần mã được nắm chặt dây cương mà dựng thẳng người dậy tru dài một tiếng,

cự vật to lớn trong khoang miệng đối phương cũng hưng phấn mà thành thích nẩy lên một cái, cái đuôi dài thoải mái mà xoạt đến xoạt đi, không ngừng làm tán loạn một đám đom đóm.

Bạch Lâm Uyên cũng là lần đầu làm sự tình này, bị nghẹn đến mức khó chịu một hồi, y nâng mắt lên nhìn lại thấy được vẻ mặt mụ mị của đối phương, âm thầm hít một hơi, nỗ lực nhả nuốt cự vật to lớn kia sâu hơn.

“Lâm Uyên.... Lâm Uyên.... Người thật giỏi....” Văn Lam cảm giác bộ phận kia của mình không ngừng chạm sâu đến cổ họng non mềm của đối phương, lại được đầu lưỡi linh hoạt kia không ngừng liếm tới liếm lui, thoải mái đến độ chỉ có thể lung tung kêu lên.

Hắn mở mắt, nhìn thấy bầu trời sao vô tận ở phía sau Bạch Lâm Uyên, bầy đom đóm lập lòe bay tứ phía, ánh sáng từ chúng rơi đến mặt khiến hắn có chút khó chịu nhưng cũng có chút thích thú, nhìn đôi môi bị chính mình làm đến sưng đỏ kia, giống như một đóa hồng diễm lệ bao lấy cự vật to lớn của chính mình, chất lỏng trong suốt từ khóe miệng không ngừng chảy xuống bụng dưới của hắn, đôi mắt trong veo ngày thường kia khẽ ngược lên, mang theo nửa phần mê ly nửa phần khát vọng mà nhìn mình....

“A —— ” Bạch Lâm Uyên cảm giác được cái kia trong miệng mình có mấy phần lớn hơn.

Vì không muốn bản thân khó chịu thêm, y quyết định tốc chiến tốc thắng, y nhanh chóng phun ra nuốt vào cự vật căng cứng kia, lại đem đầu lưỡi quấn quýt không ngừng liếm từ đầu đến cuối tựa như đang thưởng thức một xiên kẹo hồ lô ngọt dịu, khi ngậm vào lại mạnh mẽ mút lấy, dùng cổ họng thắt chặt lấy cự vật kia, hai tay cũng phối hợp xoa xoa lấy lòng cái nơi khó có thể nuốt hết vào kia —— Nơi đó của Văn Lam thật sự là quá lớn a.

Văn Lam thoải mái mà thở hổn hển, hận không thể hiện nguyên hình. Hắn chống đỡ thân thể ngồi dậy, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo Bạch Lâm Uyên cơ thể không một mảnh vải nằm nhoài giữa chân hắn, da thịt bóng loáng như tơ lụa, khiến hắn yêu thích không thể buông tay mà xoa xoa, nửa người trên càng ngày càng khom xuống thấp, cuối cùng xoa xoa đến mông Bạch Lâm Uyên.

Ngay lúc tay hắn lướt đến lối vào bí ẩn kia, Bạch Lâm Uyên đột nhiên “A a” một tiếng, thân thể cũng bắt đầu vận vận.

Hiếm thấy Văn Lam cường thế một hồi, đem đối phương vững vàng cố định ở giữa hông mình, cổ họng không tự chủ mà đánh ực một tiếng, nhẹ nhàng đem một đầu ngón tay tiến vào nơi kia.

“A —— ” Bạch Lâm Uyên đem đầu gấu gao chôn ở giữa hai chân của hắn, thân thể run run, khoái cảm mới lạ từ nơi kia đem đến khiến cự vật của y mặc dù không được vuốt ve vẫn mạnh mẽ bắn ra.

Sau khi phát tiết Bạch Lâm Uyên toàn thân không còn chút sức lực, nhả ra cự vật trong miệng, xụi lơ ở một bên.

“Lâm Uyên, tiếp tục a.” Văn Lam vẫn đang vô cùng hứng thú, ánh mắt trông chờ mà không ngừng đem cái kia ma sát đến khóe miệng của Bạch Lâm Uyên (mèo con của ta sung mãn như thế, người còn muốn có ý định đè hắn ko Tiểu Uyên :v :v, mà đè hay bị đè thì cũng hao tổn tinh lực nhiều a :))))

“Ta không còn sức, người tự mình.... A!”

Văn Lam lúc này giống như một con thú hoang, bỗng chốc đâm vào một đốt ngón tay.

Ngón tay linh hoạt không ngừng ở bên trong mà gãi gãi đâm đâm, Bạch Lâm Uyên cơ thể giống như một con cá bị ném lên bờ mà nẩy lên một cái.

“Lâm Uyên, tiếp tục a.”

Bạch Lâm Uyên vừa xấu hổ vừa tức giận mà liếc hắn một cái, lại một lần nữa đem cự vật to lớn kia của Văn Lam mà ngậm vô lại. Cũng may Văn Lam cũng đã gần đạt đến cao trào, ôm lấy đầu y mà ra vào mấy lần, kêu rên bắn ra. (ta có một thắc mắc, rốt cuộc thì hai đứa nó này giờ là làm trong tư thế nào vậy, à mà chắc đổi tư thế nhĩ :))

Hơn phân nửa bạch trọc Bạch Lâm Uyên không kịp nuốt mà theo khóe miệng chảy xuống đất.

Bạch Lâm Uyên chưa kịp phát hỏa, Văn Lam đã hoan hoan hỉ hỉ sụt lại: “Lâm Uyên, trên người người bây giờ đều là mùi vị của ta, thật tốt a.....”

12. Chương 12

Đêm trước làm chút chuyện thoải mái quá trớn, Bạch Lâm Uyên ngày hôm sau không hề muốn rời giường. Trong giấc mộng, y cảm thấy Văn Lam đem mình ôm vào trong lòng, lại vừa hôn vừa mò, cuối cùng xuống giường đi ra ngoài.

Y trở mình, ngủ say như chết mặc cho chăn ngủ tràn ngập mùi vị yêu quái của ai kia.

Văn Lam mặc dù là kẻ đứng đầu núi Hồ Khiếu, kỳ thực ngày thường thì vô cùng nhàn rỗi. Lâu lâu ghé thăm những địa phương nhỏ của núi Hồ Khiếu, đám yêu quái ở đó cùng lắm cũng chỉ là những tiểu yêu tầm thường, nếu như bọn chúng không an phận, Văn Lam chỉ cần hiện ra nguyên hình rồng lên một tiếng đảm bảo bọn chúng phát run, thứ hai Văn Lam không thích phiền phức, mọi việc đều giao cho quân sư quản lý, mà quân sư này đặc biệt chính là cái tính cách bà chủ không sợ phiền toái, những công vụ qua tay y xử lý rồi, đến tay Văn Lam cũng chỉ còn mấy vụ.

Hôm nay hắn cũng rất muốn cùng Bạch Lâm Uyên cùng nhau ở trên giường mà bàn bạc một chút chuyện (bàn chuyện gì mà ở trên giường mới bàn được thể :3), nhưng mà huynh đệ tốt trước đây của hắn Hồi Lang đến làm khách, chủ nhà đương nhiên phải đón tiếp một hồi.

Hồi Lang thấy hắn bộ dạng nửa người nửa thú, lúc đầu tàn nhẫn mà cười nhạo một phen, hắn tức giận đến suýt chút nữa cắn đứt cổ đối phương.

Một hổ một sói đùa giỡn nửa ngày trong phòng, Văn Lam khoe khoang nói: “Người cảm thấy xấu, Lâm Uyên yêu thích là được.”

“Lâm Uyên là ai?”

“Là phu nhân của ta.”

“Nha”, con người Hồi Lang đảo một vòng: “Không ngờ một thời gian không gặp, người khiến ta phải thay đổi cách nhìn a, Tôn phu nhân hiện tại ở đâu, có thể hay không cho ngu huynh đi vào nhìn một chút?”

“Y còn đang ngủ, người không được làm phiền y.”

“Ta thấy, người tự mình bịa ra một phu nhân, đúng không?”

“Nói bậy!” Văn Lam trân trọng đem từ cần cổ ra một vật, “Người xem, đây là ngày hôm qua y tặng cho ta.”

Tối hôm qua hai người càn quấy đến nửa đêm, Văn Lam đem Bạch Lâm Uyên trở về, Bạch Lâm Uyên lấy một cái ngọc bội đang mang trong người xuống, đem đeo lên trên cổ Văn Lam, cũng cần dặn đối phương tuyệt đối không được làm mất.

Hồi Lang tiến lên phía trước đánh giá một phen: “Là bảo bối, chắc chắn... Hửm?”

“Làm sao vậy?”

Hồi Lang đột nhiên trở nên nghiêm túc: “A Lam, phu nhân người lai lịch ra sao?”

“Hắn là Nhị công tử của Bạch Gia.”

“Bạch Gia? Đại ca của y có phải là Bạch Lâm Lan?”

“Đúng vậy, làm sao người biết?”

Hôi Lang niệm chú dùng kết giới đem gian phòng hai người đang ở niệm phong lại, thấp giọng nói: "Giang Lăng Bạch Gia, bề ngoài là làm ăn, thực ra là nhà bắt yêu hàng nhất nhì, ba năm trước Bạch Lâm Lan từ núi Vân Vụ học thành trở về, không biết có bao nhiêu yêu quái đã chết dưới kiếm của hần."

"Bạch nhị công tử tuy rằng không học bắt yêu, từ nhỏ cũng là Thanh Dương chân nhân của núi Vân Vụ nuôi lớn. Trong mắt lão ấy không thích những yêu ma quỷ quái như chúng ta đâu. A Lam gốc a, nhân gia là muốn đến hại ngươi!"

"Ngươi nói vậy!" Văn Lam siết chặt ngọc bội trong tay, không dám tin mà trừng mắt về phía Hôi Lang: "Lâm Uyên y thật lòng thật dạ đối xử với ta, sẽ không làm chuyện như vậy!"

Hôi Lang nắm cái ngọc bội ném đi. "Ngọc bội kia, mặt trên có khí tức của tiên gia, ngươi là yêu quái, ngộ nhờ khí tức xung đột, đeo vào cổ một năm nửa năm, nói không chừng đi tong mạng ngươi. Bây giờ ngươi nửa người nửa yêu, có phải là cùng Bạch công tử ở một chỗ nên mới biến thành thế này?"

Văn Lam chép chép miệng, chỉ nói: "Ngươi chưa từng thấy y, mới nghi ngờ y phòng ngự y như vậy, y đối với ta rất tốt, trong lòng ta biết..."

"Ngây thơ!" Hôi Lang cả giận nói: "Người phạm ngươi cũng dám tin! Ta hỏi ngươi, là ai cho ngươi đem Bạch công tử này vào núi Hồ Khiếu của ngươi!"

"Là quân sư... Đúng rồi, ngươi hỏi y một chút, y biết Lâm Uyên là hạng người gì."

Một tiếng của Lang Hào truyền khắp núi Hồ Khiếu: "Hoàng Tiểu Tứ ngươi rút lại đây cho ta." (cp quốc dân mới à :3 :3, mà cũng không biết bạn quân sư là con gì nữa :v)

13. Chương 13

"Tiểu Tứ, ngươi nói cho đại ca ta biết, Lâm Uyên có phải là người tốt hay không?" Hoàng Tiểu Tứ liếc mắt nhìn khuôn mặt nổi giận của Hôi Lang, lại nhìn đến khuôn mặt mơ hồ của Văn Lam, thở dài một hơi, quỳ xuống nói: "Đại Vương, xin lỗi, là ta gạt ngươi."

"Ngươi, ngươi có ý gì?"

"Thiên kiếp của ta sắp đến, nửa năm trước biết Bạch phủ có bảo bối có thể giúp ta tránh được Thiên kiếp, nên đi trộm, ai ngờ lại bị anh em nhà họ Bạch tóm được." "Ta vốn tưởng rằng chính mình chỉ có một đường chết, ai dè Bạch Lâm Uyên nghe nói ta là quân sư của núi Hồ Khiếu, tha cho ta một mạng, có điều, y muốn ta nghĩ biện pháp để y vào núi, có thể đi theo bên cạnh Đại Vương."

Nói đến đây, Hoàng Tiểu Tứ đã dập đầu lạy như già tở: "Xin lỗi, Đại Vương, là ta rất sợ chết, dẫn họa vào cửa....."

"Ngươi câm miệng!" Văn Lam bỗng chốc cảm thấy tâm bị khoét tàn nhẫn, trước mắt đau đến tối sầm lại, hồi lâu nói: "Ta không tin, ta muốn đi hỏi y một chút."

Hần cảm thấy bản thân giống như một con mèo nhỏ bị chủ nhân đạp lên móng vuốt, lúc này chỉ muốn chui vào trong lòng ngực của đối phương cầu an ủi, xác nhận đối phương chỉ là vô tâm, không phải ghét hần chê hần.

Hôi Lang thấy hần trông như người bệnh tâm thần, đưa tay chế trụ hần lại, chỉ tiếc mài sắt không thành thép, nói: "Ngươi đừng vội, mấy ngày trước ta thu được một bảo bối, đợi ta thử hần một lần xem."

—0000

Matcha nàng ấy bảo chương sau một hồi ngược Lâm Uyên, :) :'), có vẻ máu chó lên rồi :) :')

14. Chương 14

Lúc Bạch Lâm Uyên mở mắt, đã là buổi trưa rồi.

Y vừa đói bụng vừa khát, trước đây nếu như tỉnh dậy vào lúc này, sớm có người chuẩn bị điểm tâm rồi, hôm nay làm sao vậy?

Vừa định gọi người, bỗng nhiên cảm thấy, hôm nay, núi Hồ Khiếu yên tĩnh không giống ngày thường.

Không đúng, không đúng.

Từ trong ngăn kéo y lấy ra chủy thủ Văn Lam thường dùng, cẩn thận từng li từng tí một xuống giường, lặng lẽ dịch đến cửa, hướng về phía ngoài mà nhìn—

“Văn Lam!”

Ngoài cửa, cây cối đổ ngã hàng loạt, đất đá văng khắp nơi, xác chết tiểu yêu quái chất thành đồng, máu chảy thành sông.

Y nơm nớp lo sợ sẽ phát hiện khuôn mặt quen thuộc ở trong đám đó. Cuối cùng tìm được Hoàng Tiểu Tứ còn sống đang ở bên kia, thanh âm run rẩy mà nói: “Văn Lam đâu? Văn Lam đâu?”

Hoàng Tiểu Tứ hơi thở mong manh: “Đại Vương hẩn, không xong rồi... Ở sau núi....”

Bạch Lâm Uyên hoang mang rối loạn đứng lên, nháy mắt hồn như lạc mất mà hướng sau núi chạy đến.

Chạy được nửa đường, đột nhiên nghe có người ở phía sau kêu lên: “Lâm Uyên”

Là đại ca.

Y không hề phát hiện bản thân đã lệ rơi đầy mặt, hồn bay phách lạc mà nhào vào lồng ngực Bạch Lâm Lan tìm kiếm an ủi: “Đại ca, Văn Lam, hẩn, Văn Lam, hẩn——”

Bạch Lâm Lan vỗ về sờ sờ đầu của y: “Không phải chúng ta đã nói rồi sao? Người đến làm suy yếu pháp lực của hẩn, ta diệt trừ yêu quái núi Hồ Khiếu.”

“Cái gì?” Bạch Lâm Uyên như bị sét đánh, không dám tin mà hướng về Bạch Lâm Lan: “Đại ca, chúng ta đã nói những lời này lúc nào vậy?”

Bạch Lâm Lan nói: “Lâm Uyên, người đừng quá kích động a...”

Bạch Lâm Uyên đẩy hẩn ra, “Đại ca, Văn Lam chính là Tiểu Miêu mà lúc trước ta nuôi dưỡng a, tên của hẩn cũng là do ta đặt, người không biết ư? Ta tìm nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm ra hẩn, ta chờ đợi thời gian dài như vậy, cuối cùng đợi được hẩn, đợi được hẩn yêu ta a...”

Bạch Lâm Lan còn muốn đưa tay kéo y về, bị y đẩy ra, y lão đảo hướng sau núi mà chạy, trong miệng lẩm bẩm: “Linh Lung Ngọc, ta cho hẩn Linh Lung Ngọc, hẩn nhất định sẽ không chết, nhất định sẽ không chết!!!”

15. Chương 15

“A Lam, người đừng sinh khí với ca ca, ca ca cũng chỉ là lo lắng cho người không phải sao.”

“Người cut!” Văn Lam nhìn về phía Hôi Lang mà nổi trận lôi đình, xoay người liền đụng vào Hoàng Tiểu Tứ đang đi phía sau mình, giận không chỗ phát tiết: “Người cũng cut cho ta!”

“Đại Vương bớt giận, Đại Vương bớt giận!”

“Người đang yên đang lành lại đi kiếm chuyện vu họa cho Lâm Uyên, giờ thì tốt rồi đấy, người ta bị người thử cũng không còn gì nữa rồi, ta cũng phải làm lưu manh cả đời rồi!”

Hôi Lang cũng không nghĩ đến hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy, toàn bộ lông đều ỉu xiu mà hạ xuống, thấp đầu chịu tội (Matcha: Hôi Lang là nam phụ của đam mỹ ư hahaha. Bánh Ú: đêch, hiểu sai nghĩa rồi cưng ạ, mà đi hỏi một đứa biết tiếng bông nó cũng chả hiểu nghĩa câu này, ta chém vậy -3-)

Văn Lam nhìn thấy bộ dạng này của hắn, thở dài: "Kỳ thực cũng không trách các người được, ta là muốn hoàn toàn tin tưởng y, ban đầu nên sống chết mà không đồng ý để các người dùng ảo cảnh thử hắn, Lâm Uyên rất tức giận, kỳ thực cũng là do ta có chút không tin tưởng y."

"Đại ca người đi đi, người không có sai, người cũng là vì muốn tốt cho ta. Phu nhân của ta, ta tự mình hộ tống trở về."

Hôi Lang nghe lời này xong, nhìn hắn một lát, cuối cùng lại lẩm bẩm nói "A Lam a, người cuối cùng cũng lớn rồi."

"Mau cút!"

Núi Hồ Khiếu, một động phủ ở giữa núi, được bốn phía kết giới cố định phủ kín.

Bạch Lâm Uyên không thể làm gì nên nửa người dựa trên giường nhỏ mà đọc sách, yêu tinh Văn Lam này, vừa thấy hắn thu dọn đồ đạc để xuống núi, liền ngang ngược không có lý lẽ mà dùng pháp thuật đem y vây ở nơi này.

Sợ y ở trên núi buồn chán, còn sai quân sư đi xuống bên dưới núi tìm chút sách mang về cho y. Đáng tiếc Hoàng Tiểu Tứ cũng là một kẻ không biết chữ nhiều lắm, cầm về từ quyển thứ nhất, quyển thứ hai đến quyển thứ mười của đều là . (thực đơn tám món đặc biệt)

Trên mặt bàn, chất đầy đồ chơi nhỏ Văn Lam tự mình đem vào. Bạch Lâm Uyên cố ý giáo huấn tên yêu quái này, mỗi lần hắn đi vào cũng không cười với hắn, không nói câu nào, đem Văn Lam gấp đến độ tìm gan đều xoắn lại mà không dám nổi giận, cuối cùng ghen ngào nuốt cái sự khinh bỉ của tiểu tức phụ nhà mình mà đi ra ngoài.

Bạch Lâm Uyên xem xong cách làm móng giò sốt tương, đem thực đơn ném qua một bên, nghiêng đầu đánh giá cửa động. Văn Lam đã ba ngày liên tiếp không lộ mặt, tên Yêu tinh khôn kiếp này...

Đang lúc tức giận, trước cửa kết giới lóe lên, một bóng dáng nho nhỏ nhảy vào.

Đây chỉ là một tiểu Bạch Hồ , kích thước của một con mèo bình thường, thân trắng như tuyết, lông cùng da bóng loáng đẹp đẽ, vằn đen trên người giúp tăng thêm mấy phần đáng yêu, một đôi mắt mèo long lanh nước vừa ra vẻ lại vừa như đang khẩn thiết (:v) xin tha thứ, tuy Bạch Lâm Uyên đang giận dữ, cũng không tàn nhẫn mà tức giận với hắn.

(-_-llll)

Tiểu Bạch Hồ thấy không có nguy hiểm, đánh bạo chạy đến trước y, cào cào chân của y mấy lần rồi nhảy đến trên người y, đem đầu lông bù xù cọ cọ trước ngực y, há mồm phun ra một đồ vật trên tay y.

Là một cái răng.

Bạch Lâm Uyên kéo đầu của hắn ra, đẩy miệng ra để nhìn kỹ: "Răng nào của người bị rơi mất?"

"Không phải, là răng sữa của ta, ta tìm về được rồi." Một mặt nói, một mặt lại dán vào thân thể của y mà làm nũng.

"Người đến nhà ta?"

"Ừa, răng của ta có chứa linh khí, đại ca người đem nó khảm trên thủy chủ của đại sư huynh hắn."

"Buổi tối ta lén lút chạy đến bên giường Lục công tử kia, thừa dịp hắn ngủ đem nó khảm rồi xuống....."

Bạch Lâm Uyên không lên tiếng, trực giác cho biết sẽ phát sinh chuyện gì đó không hay.

Quả nhiên lúc này thấy một mặt oan ức: "Ai biết đại ca người buổi tối luyện võ công xong sẽ đi vào gian phòng của đại sư huynh hắn a! Ta vừa vận bị hắn bắt luôn.... Ta đã nói với người, ta không phải đánh không lại hắn, mà chính là không có đánh trả nha..."

“Câm miệng” Lần đầu cùng đại ca gặp mặt lại bị hấn bắt gặp, còn đi trộm đồ mà hấn tặng cho đại tẩu....

Bạch Hồ yên tĩnh chốc lát, đột nhiên dụi dụi đầu vào lòng bàn tay giống như đòi xoa đầu:”Lâm Uyên, ta sai rồi, ta không nên hoài nghi ngươi, Ta đem rằng ta cho ngươi, ngươi gả cho ta có được không? Sau này ta đều nghe lời ngươi, tùy ý cho ngươi phạt... Có được không?” (=/==)

16. Chương 16

“Tùy ý ta phạt sao?”

Bạch Hồ nhỏ vừa nghe có hi vọng, gật đầu tựa như gà con mổ thóc.

“Trước tiên ngươi biến trở về hình người cho ta.”

“Cái ấy,” Bạch Hồ ngượng ngùng nói:”Trên người ta có thương tích, biến trở về người trông rất xấu, cứ như vậy mà phạt, có được không?”

“Nha” Bạch Lâm Uyên gật gù,”Vậy, cầm răng của ngươi đi ra ngoài đi.”

Trong nháy mắt tiếp theo, Bạch Lâm Uyên cảm thấy ngực nặng nề, toàn thân Văn Lam xuất hiện trước mặt y. Bạch Lâm Uyên cẩn thận kiểm tra một hồi, xác nhận đại ca không xuống tay độc ác, tên yêu quái này chỉ là phần lưng cùng trên đùi có mấy đường đỏ, nhiều nhất là đau thêm mấy ngày.

“Đến giường nằm đi.” (Matcha: Húy hứ. Bánh Ú: giết nhau...à nhằm đề nhau đề :3 :3)

Văn Lam ngoan ngoãn nằm trên giường, tùy ý để y lấy vải cột tứ chi mình ở bốn góc giường, một đôi mắt đã mèo ngoan ngoãn say mê nhìn sang, như là thú hoang được thuần phục, trong miệng còn nhắc nhở:”Lâm Uyên, cái này không trời được ta.”

Bạch Lâm Uyên đưa ngón trỏ chấm chấm môi của hấn, một bên chậm rãi cởi quần áo hai người ra, một bên giọng nói nhẹ tựa gió mây nói:”Biết trời không được ngươi, nên bốn cái băng gạc mà đứt mất một cái, ngươi liền mang theo răng của ngươi cút đi cho ta.” (ừ, SM luôn, mạnh dữ :v)

17. Chương 17

Ngoài động không biết mưa nhỏ bắt đầu lúc nào, giữa núi cây cỏ vi vu.

Bên trong động, xuân tình đang hâm nóng, hai điểm ánh nến không ngừng lay động nhảy nhót, chiếu rọi trên vách đá hiện ra một đôi bóng dáng đang triển miên.

“Lâm Uyên... Lâm Uyên.... Lâm Uyên... Ta khó chịu... Tha ta, có được không?”

Bụng dưới của hấn bị Bạch Lâm Uyên gặm đến đầy dầu rằng, y ngẩng đầu lên, dùng đầu gối chân trái ác ý ma sát nơi đang dừng đứng kia, đến bây giờ mà còn không có bất kỳ an ủi nào cho nửa người dưới, đổi lấy một tiếng nức nở thật dài, một đôi mắt phượng chứa đầy ý cười:”Nếu là muốn phạt ngươi, đương nhiên không để cho ngươi dễ chịu được.”

“Ồ.... Lâm Uyên... Lâm Uyên....”

Bạch Lâm Uyên trêu đùa toàn thân hấn xong, không nhanh không chậm nhắc nhở:”Lam Lam, sợi dây trên tay phải ngươi sắp đứt.”

Văn Lam thần trí sớm đã không được minh mẫn, không ngờ nghe xong lời này theo bản năng mà thả lỏng cánh tay bên phải, chỉ sợ đứt đoạn băng gạc mỏng manh kia.

Ồ.... Lâm Uyên thật sự là quá xấu, nếu như lấy dây xích rắn chắc mà khóa hẳn lại, thì hẳn có thể giãy giụa lung tung, trước mắt là dây thừng càng giữ không nổi hẳn, hẳn càng không dám manh động, chỉ có thể cắn răng cọ xát thân thể đang nóng như lửa kia.

Văn Lam cảm giác mình giống như cá, bị người phóng lửa tới mà chậm rãi rần, chậm rãi rần....

Đột nhiên trên mặt mát lạnh, là Lâm Uyên đem một lọ sứ phóng đến mặt mình.

Bạch Lâm Uyên nhẹ nhàng mở nắp bình, đem miệng bình đưa tới dưới mũi Văn Lam:”Lam Lam biết đây là cái gì không?”

Văn Lam ngửi một luồng hương hoa cùng mùi vị thuốc lẫn vào, lắc lắc đầu.

Bạch Lâm Uyên từ ngón tay trở chìa ra một viên bạch ngọc, bắt đầu từ môi của mình, một đường hướng phía dưới đảo qua trước ngực, bụng, bộ phận cương cứng kia, cuối cùng dừng lại lối vào nho nhỏ ở mông kia, dùng thanh âm thào thào nói rằng:”Chỉ dùng ở... nơi này đây.”

Văn Lam phút chốc trợn mắt lên.

Bạch Lâm Uyên tựa như yêu tinh mà nở nụ cười, y dùng hai ngón tay đã vấy dầu bôi trơn, bắt đầu chậm rãi thăm dò mở rộng thân thể của mình.

Văn Lam mở to hai mắt, thở hổn hển, nhìn ngón tay thon dài thắm ướm thuốc mỡ tiến vào cái miệng nhỏ mà quấy nhiễu, không bao lâu, liền nghe bên trong truyền đến tiếng nước bắn ra, ngón tay kéo ra đưa vào cũng mang ra dịch thủy trong suốt.

“Lâm Uyên... Lâm Uyên... Để cho ta vào.... Để cho ta vào...” Hắn không tự chủ mà nâng nửa người lên, dù rằng tỉnh tỉnh mê mê, nhưng bẩm sinh đã là động vật giống đực, bản năng đã cho hắn biết nên làm cái gì rồi.

Bạch Lâm Uyên hí mắt lại, thông thả lại đem một ngón tay vào, hừ nhẹ lên tiếng:”Văn Lam.... Văn Lam... Thật thoải mái...”

“Ừa.... Chính là nơi này.... Còn muốn....”

Tự chơi nửa ngày, Bạch Lâm Uyên nhìn vẻ mặt thèm nhỏ dãi của yêu quái, nhẹ nhàng nói:”Lam Lam... Người giúp ta một chút, để ta càng thoải mái... Có được không?”

Văn Lam gật đầu như bằm tỏi.

Trong nháy mắt, hắn không dám tin tưởng nhìn Bạch Lâm Uyên cầm lấy đuôi của hắn, vuốt vuốt cái miệng nhỏ mấy cái, bắt đầu chậm rãi nhét vào.

“Ồ——” Hai người đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ.

Bạch Lâm Uyên được đuôi lông gãi vừa khó chịu lại vừa thoải mái, không khống chế được mà phát ra âm thanh rên rỉ:”Mạnh lên... Lam Lam... lần nữa, lần nữa....”

Văn lam cũng bị đuôi của mình truyền tới cảm xúc nóng ướm giày vò không nhẹ, năng lực cảm nhận của đuôi hắn không nhạy bén như những bộ vị khác, chỉ cảm thấy vừa ra vào đã ướm dầm một mảnh. Hắn nhờ vào đuôi mà truyền tới cảm giác tưởng tượng như nửa người dưới của chính mình ở bên trong có mùi vị tuyệt vời kia, dục vọng đã muốn hành hạ đến hai mắt đổ tươi.

Bên này Bạch Lâm Uyên gian ác không ngừng trêu chọc:” Văn Lam..... Lam lam.... Còn muốn..... Lần nữa....”

“Lam Lam.... Lam Lam.... A!”

Bên trong hạ thể lông lá xôm xàm chuyển động.

Được y nhét vào gần nửa đoạn, đuôi bắt đầu trên dưới đung lắc lư, nắm lấy hai tay y đặt bộ phận đã dựng đứng của mình (chém :v), uốn éo nhún lên nhún xuống, phối hợp cùng y, cùng không hề ra vào, thoải mái để y không kim được mà rên rỉ: Ân... A.... Lam Lam... Chậm một chút...”

Văn Lam tứ chi không nhúc nhích được, dứt khoát gian xảo lấy đuôi của mình mà trêu chọc nhiều lần, động tác càng ngày càng tàn nhẫn, cuối cùng theo chớp đuôi ở trên mà hung hăng ma sát, Bạch Lâm Uyên nước nỏ, toàn thân run kẹp chặt đuôi Văn lam rồi bắn ra.

Thoải mái trôi qua Bạch Lâm Uyên mệt mỏi nằm xuống, ở trên mặt Văn Lam không ngừng hôn lấy, bỗng cảm thấy ướt ướt, tưởng mồ hôi, kết quả ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện chính là nước mắt.

“Khóc cái gì?”

“Lâm Uyên... Lâm Uyên... Người bắt nạt ta...” (..... *đập đầu vào gối*, đi chết đây)

Bạch Lâm Uyên vừa bực mình vừa buồn cười lau nước mắt cho hắn, gầy gầy của hắn:”Có triển vọng.”

18. Chương 18

Dây thừng trên người Văn Lam vừa được nối lỏng một tí, hắn không thể đợi được nữa mà mạnh mẽ đem dây thừng trực tiếp kéo đứt, vẻ mặt vô cùng oán giận, như mãnh thú bắt lấy con mồi mà nhào lên người Bạch Lâm Uyên.

Hắn hung ác cắn lấy môi Bạch Lâm Uyên, quần quýt lấy đầu lưỡi của y, bị lạnh nhạt nửa ngày trời, nửa người dưới của hắn tưởng đến đau.

Bạch Lâm Uyên còn biết nhiều trò hay hơn nữa, dấu sao cũng là lần đầu tiên súng thật đạn thật, thế nhưng y biết rõ kích thước bộ phận kia của Văn Lam là như thế nào, lập tức có chút hoảng hốt mà giằng co.

Văn Lam lúc này tựa như một con thú hoang đang chén mồi không cho ai đụng vào, tứ chi nhanh nhẹn mạnh mẽ vây y lại, đầu lưỡi cơ hồ muốn đẩy đến nơi sâu nhất ở cổ họng y, cự vật cương cứng phía dưới hung hăng tiến vào hơn phân nửa.

“Ô——“

Văn Lam phát hiện mình không thể một lần mà đi vào, cũng không có sốt ruột, hắn chậm rãi đâm vào rồi nhẹ nhàng kéo ra (Ú: ôi cái vốn từ tả H của tôi =.=), mỗi lần đều so sánh với lần trước xem vào sâu được thêm bao nhiêu.

“A, a...” Bạch Lâm Uyên có thể xem như là chân chân thật thật cảm nhận được sức mạnh nơi eo của một dã thú, cái kia của Văn Lam quả thực muốn từng tắc từng tắc một mà đem y đóng đinh ở trên giường. Văn Lam gắt gao đem Bạch Lâm Uyên khống chế ở dưới thân, những bộ phận khác trên cơ thể Văn Lam không hề cử động, chỉ có cái eo gầy gò trước sau ra vào mạnh mẽ, cự vật to lớn kia không ngừng mạnh mẽ tấn công không chút thương tiếc, đem theo toàn bộ giường không ngừng cọt kẹt kêu theo mỗi lần chuyển động, dao động đến nỗi cũng muốn gãy rồi.

“A——!” Đợi đến khi Văn Lam buông thả miệng y ra, còn chưa kịp lấy hơi, đối phương chính là dùng sức một cái, nơi hạ thân kia toàn bộ đều đi vào, khiến Bạch Lâm Uyên phải la lên một tiếng.

“Lâm Uyên.... Lâm Uyên...” Ngoại trừ thỉnh thoảng gọi tên y, Văn Lam ở trên giường cũng chẳng nói nhiều, hắn ở trên người Bạch Lâm Uyên lung tung hôn liếm, đôi răng nanh cắn cắn đối phương vừa đau lại vừa thoải mái, nửa người dưới nhiều lần toàn bộ tiến vào rồi lại toàn bộ đi ra, gần như dốc hết sức lực, mạnh mẽ thao đối phương đến mắt ngập nước, biểu hiện mê lỵ.

Bạch Lâm Uyên bị hắn kìm chặt ở dưới hông, muốn đưa tay bầu lấy lưng hắn, lại bị hắn mạnh mẽ thao đến không kịp bầu lấy, chỉ có thể gắt gao vịn vịn trên ga giường, bị hắn đâm vào mà phát lên từng tiếng rên rỉ vụn vặt:”A..... A..... Chậm....”

Văn Lam không nghe, trái lại đặt hai chân của đối phương gác ở trên vai, bản thân nửa quỳ trên giường, hai tay gắt gao nắm lấy móng đối phương, chính mình hướng lên trên đồng thời mạnh mẽ cầm lấy cự vật đang vênh cao này hướng phía dưới mà đâm vào, tưởng chừng như muốn đâm thủng bụng của đối phương,

hai túi nang to lớn không ngừng va vào hông của Bạch Lâm Uyên, cùng dịch thủy từ hạ thân cả hai mà vang vọng tiếng kêu, mỗi ra vào đều mang dịch thủy văng tung tóe trên giường.

“Văn Lam.... Văn Lam... Chậm một chút... A....” Ngón chân bạch ngọc của Bạch Lâm Uyên găt gao hướng về bên trong mà bấu, hai chân tuyệt vọng giãy dụa đá loạn xạ, ga giường trong tay bị vò đến nát bét, hông bị cự vật to lớn dưới thân của Văn Lam ra vào mạnh mẽ mà đồ bồng lên, trong vách bị giầy vò giống như là có lửa thêu.

Ngoài động mưa rơi càng một lớn, hạt mưa lớn chùng hạt đậu mà đánh vào trên đất, bắn tung tóe khắp nơi thành một mảng trắng xóa. Bên trong xuân tình như lửa, tiếng thở dốc, rên rỉ vang vọng không dứt, tiếng nước ẩm muối một khắc cũng không dừng.

Văn Lam ra vào một lúc lâu, dần dần phát hiện cái tư thế này tốn nhiều lực, hẳn cứ dính lấy y như thế, đem Bạch Lâm Uyên xoay người lại—— (Matcha: 69 của anh đầu :v. Ú: đêch, tới bước này còn hồi 69 -___-)

“A A A A——”

Bạch Lâm Uyên bị cự vật to lớn của ai kia không ngừng ma sát trong cơ thể, găt gao kẹp chặt lấy nơi đó của đối phương rồi bắn ra. Văn Lam được kẹp chặt thoải mái mà hí hửng, hẳn hài lòng nhìn đối phương giống như hiển mình mà quỳ dưới thân hắn (chém), cắn sau gáy của đối phương một cái, tiếp tục thảo phạt lần thứ hai.

“A.... Văn Lam.... Dừng.... Văn xin người... Dừng lại...” (thích gần chết mà ngạo kiều :v) Bạch Lâm Uyên vừa mới đạt cao trào, không còn một chút sức lực, nước mắt giàn giụa mà xin tha. Hắn luôn luôn bình tĩnh tự tin, trước mắt này lại bị đánh về giống như sụp đổ của đối phương lại càng kích thích mà mắt không chế, động tác dưới thân cũng càng mạnh bạo thêm.

Bạch Lâm Uyên nức nở, nhớ lại lúc nhìn lên Xuân Cung Đồ (tranh hay sách gì đó miêu tả cảnh hoan ái) ở đầu giường của đại ca, cái tư thế này gọi là thú giao (Ú: à doggy gì đấy :)). Y lúc này giống như là một con sư tử cái nhỏ ở dưới chân của Văn Lam mà yêu cầu được thao, cái cảnh tượng này vừa liên tưởng đã xấu hổ nhưng lại khiến cho y toàn thân run rẩy, y nâng thân mà rút gào lên:” Bắn vào ta... Lam Lam... Bắn vào ta... Nhanh...” (Matcha: Đấy, đã bảo thích gần chết mà cứ to mồm :v, Ú: -_-lll)

Văn Lam liều mạng ra vào liên tục, cuối cùng cắn cổ của y, cố gắng đem mình đâm đến tận cùng bên trong, ra sức bắn ra.

Bạch Lâm Uyên được chất lỏng nóng bỏng này bắn vào không ngừng, chảy nước mắt rồi cũng bắn ra theo.

Văn Lam ôn nhu liếm đi nước mắt của y, vẫn cứ để bộ phận của mình ở trong cơ thể của đối phương, làm nũng nói:” Lâm Uyên... Rất thoải mái... Chúng ta lại làm thêm một lần nữa, được không nào?”

19. Chương 19

Một khi người cho một con thú hoang ăn thịt, vậy người sẽ thấy cái gì cũng không quản được, không biết xấu hổ là gì đó đâu.

Như bây giờ đang tắm được một nửa, Văn Lam không thể nhịn được mà trong đầu suy nghĩ lại muốn đè Bạch Lâm Uyên ở bên bờ sông mà làm.

Con suối ngày hè khá mát mẻ, nhưng mà thân thể Văn Lam lại nóng hừng hực, thân thể Bạch Lâm Uyên được nước suối mát lạnh bao bọc bên trong, y lại dùng thân thể bao lấy nơi nào đó đang nóng hừng hực kia của Văn Lam, phía dưới một trận nóng lạnh truyền đến, chỉ có thể ngửa mặt rơi lệ mà rên rỉ, khoái cảm dâng trào khiến thần trí cũng không còn tỉnh táo.

Mấy ngày nay, hai người cần quấy mà đi qua một đoạn tháng ngày phóng dăng. Trên bàn, trên ghế, bên tường, trong rừng cây, trong bụi cỏ, dưới thác nước... Văn Lam quả thực giống như là được ăn xuân dược vậy, cả ngày lẫn đêm đều quẩn lấy y. Y phục hai người cũng không lúc nào hoàn chỉnh, có lúc không để ý ăn

cơm, thậm chí một bên đem y ôm vào trong lòng ăn cơm, một bên dưới thân va chạm liên tục. (Ú: không sợ tình tấn tinh lực mà chết à =.=)

Hai người cứ như thế chìm đắm trong mật ngọt qua 5,6 ngày liền, vào một buổi đêm, mây mưa mãi mới dừng một chút, Bạch Lâm Uyên trong lúc mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác trên người Văn Lam như một khối lửa than nóng hổi.

“Lam Lam? Văn Lam!” Bạch Lâm Uyên liều mạng lay tỉnh đối phương, “Người làm sao vậy?”

“A——” Rõ ràng Văn Lam cũng không biết thân thể của mình xảy ra chuyện gì, như đứa trẻ bị ốm mà làm nũng hừ nhẹ nói:” Lâm Uyên, Lâm Uyên, ta rất khó chịu, nóng quá...”

Bạch Lâm Uyên sợ đến lập tức ngồi dậy, vừa lấy khăn mặt lạnh xoa mặt vừa kêu quân sư đi mời đại phu, bận rộn một đêm, bệnh tình không thấy tốt hơn, mà trên người Văn Lam lại càng nóng.

Đến ngày thứ hai, Văn Lam phát hiện, phép thuật của bản thân đã không còn nữa rồi... (ừ, chả lẽ Ú có năng lực ám hại người khác bằng lời nói :v)

20. Chương 20

Đại công tử Bạch gia nhìn vẻ mặt lo lắng khổ sở của đệ đệ cùng thần trí không minh mẫn của Bạch Hổ, giọng nói đầy sự ghét bỏ:”Ngọc Linh Lung gia truyền nhà chúng ta không phải người đã cho hấn rồi sao? Miếng ngọc này bao nhiêu thiên kiếp cũng có thể hóa giải, tại sao lại biến thành bộ dạng này?”

Ngược lại Đại sư huynh Hồng Vũ của hấn có ý tốt, cẩn thận bước đến kiểm tra nửa ngày trời, cuối cùng nói:” Trong cơ thể của tiểu huynh đệ Văn Lam giống như bị người niệm phong thứ gì đó, mấy ngày nay đạo phong ẩn kia muốn phá vỡ, sức mạnh tiết ra ngoài, mới có thể áp chế một thân phép thuật của hấn, còn dẫn đến sốt cao không giảm.”

Bạch Lâm Uyên hỏi: “Rốt cuộc trong cơ thể của hấn bị niệm phong là cái gì? Hóa giải ra có thể bị nguy hiểm hay không?”

Lục Hồng Vũ có chút áy náy mà lắc đầu một cái: “Lâm Uyên, học nghệ của ta thực sự không được thông thạo, đoán chừng chỉ có sư phụ mới có thể trả lời vấn đề của người thôi.”

Bạch Lâm Lan một lời đem Truyền Tống Phù, đem đệ đệ cùng Bạch Hổ đóng gói quăng đến sư phụ Thanh Dương chân nhân.

Cũng không biết có phải những ngày qua chìm đắm trong mỹ nhân sư huynh nên tay nghề hoang phế, vận chuyển không đáp ở sân sau như trước đây mà là rơi xuống trong phòng bếp.

Bạch Lâm Uyên cùng Văn Lam đẩy một cái củ cải trắng rất vất vả mới thò đầu ra, chỉ thấy một trù nường cao to lực lưỡng một tay cầm nồi sắt, một tay cầm dao phay, khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

Văn Lam ngẩn người, cảm giác mình nóng đến xuất hiện ảo giác, thử thăm dò kêu một tiếng:” Nường?”

Dao phay cùng nồi sắt trong tay của trù nường rơi loảng xoảng hai tiếng trên mặt đất, cơ thể như ngọn núi nhỏ vọt tới:” Nhị ngốc! Tâm can bảo bối của ta!”

21. Chương 21

“Vậy là,” Bạch Lâm Uyên một mặt xoắn xuýt nhìn về phía Thanh Dương chân nhân, người đã đem mình nuôi lớn: ” Phụ mẫu của Văn Lam chính là Hồ Đại nường sao?”

Thanh Dương chân nhân gật đầu.

Bạch Lâm Uyên nói: “Vậ phụ thân của hấn chắc chắn phải vô cùng tuần tú mới có khả năng làm cho mẹ hấn sinh ra một đứa con trai như vậy a.” (Matcha, Ú: :v :v)

Thanh Dương tức giận nói: “Đó là mẹ nuôi của hấn. Phụ thân của hấn là Bạch Hổ chân quân ở trên trời a, hạ phàm trải qua tình kiếp rồi để lại hấn, mẫu thân hấn chỉ là người phàm, thời điểm sinh ra hấn vì sinh khó nên đã qua đời rồi, chân quân quay thiên đình nhưng không yên lòng, ủy thác ta chăm sóc bà ấy. Lúc ta tìm đến hấn, vẫn chưa có cai sữa, chỉ có thể đi tìm một con cạp cái làm mẹ nuôi của hấn.

Ngẫm lại mấy năm qua Văn Lam một thân một mình không ai dạy dỗ (chém :v), Bạch Lâm Uyên không kèm nổi hỏi: “Nhiều năm như vậy, hấn ngay đến cả vài chữ cơ bản cũng không biết viết sao, Người thật sự có chăm sóc hấn sao?”

Thanh Dương nghe vậy tức giận đến thối râu mép trừng mắt: “Ta cẩn thận đem hấn đến cho người đó, kết quả lần đầu tiên trải qua thiên kiếp trên đường bị sét đánh đến ngu, ta hao tổn bao nhiêu tiên đan Linh Dược cho hấn mới khiến hấn trở lại như trước.”

“Sau đó ta hỏi hấn sau này muốn làm gì, hấn nói hấn muốn làm Sơn Đại Vương, ta nhìn từng cái từng cái đỉnh núi, cuối cùng chọn cho hấn núi Hồ Khiếu toàn những yêu quái vừa yếu lại vừa ngốc, bên trong còn có con yêu tinh Hoàng Thử Lang lo chuyện bao đồng nhưng lại không dám làm phản, làm cho những ngày đó hấn trải qua rất ung dung.” (Ú: chắc chết, ngốc công trong truyền thuyết à :))))

“Cha của hấn trước khi đi có nói phong ấn một đạo thần lực ở trong cơ thể của hấn giúp hấn sau này có thể đắc đạo thành tiên, chỉ có trải qua Liễu Tình kiếp mới có thể giải phong ấn, ta mua chuộc được nguyệt lão, thiên tân vạn khổ mới đem người.... Ôi chao, hôm nay khí trời thật không tệ nha, cũng không biết các người tới rồi Hồ Đại nương sẽ làm những món ăn gì?”

“Người đừng đánh trống lãng!” Bạch Lâm Uyên nheo mắt lại: “Thiên tân vạn khổ đem ta làm sao? Hả? Cái gì gọi là đem đến cho ta? Ta nói ta năm ấy mười tuổi làm sao đang yên đang lành bước ra cửa liền có thể nhặt được hấn, đều là người sắp xếp, có đúng không?”

“Được rồi, được rồi, là ta sớm đem hấn ném đến người,” Thanh Dương thấy Bạch Lâm Uyên sắc mặt càng ngày càng khó coi, mau mau giải thích: “Có điều lão già Nguyệt Lão kia nói là nhân duyên của hai người đã sớm được định trước, ta chỉ là thêm chút nỗ lực...”

Bạch Lâm Uyên đột nhiên cười cợt, “Không sao cả, dù sao yêu thích đối phương là tự bọn ta lựa chọn, nếu như nhìn không hợp mắt, Người làm thế nào đi nữa cũng vô dụng.”

“Ôi chao, Lâm Uyên ngoan, người nghĩ như vậy là được rồi.”

“Vậ thần lực trong cơ thể của hấn được giải ấn ra thì sẽ như thế nào?”

“Thần lực vừa ra, hấn liền phải chính thức bắt đầu tu tiên rồi, phụ thân hấn để lại bí tịch ở chỗ ta đây, chờ đến ngày đó, cuối cùng thì cũng may mắn gặp lại người thân của hấn ở trên đó rồi... Ôi chao? Lâm Uyên đừng đi a? Muốn đi đâu?”

Chẳng mấy chốc Thanh Dương không thấy bóng lưng của y nữa, xoa một sợi râu dài thờ dài nói: “Nhi tôn tự hữu nhi tôn phúc a...”(*)

22. Chương 22

Trong phòng bếp, Hồ Đại nương giống như một ngọn núi nhỏ ngồi tựa bên cạnh một quả cà, ôm Văn Lam khóc ròng nói: “Tâm can bảo bối của ta a, hù chết ta rồi ô ô ô...”

Văn Lam được Thanh Dương chân nhân khai thông kinh mạch, lần này cơ thể cũng không còn nóng như thiêu đốt, cũng ôm mẹ hân mà khóc ròng nói: ” Mẹ của ta a, ta không chết, mẹ làm sườn xào chua ngọt, thịt viên tứ hỉ, cá chép kho ô ô ô...”

Hồ Đại nương nói: “Người không phải có vợ sao, để hân làm cho người a ô ô ô...”

Văn Lam nói: “Phu nhân ta sẽ không làm a ô ô ô...”

“Cơm cũng không làm, người vợ như vậy, y còn có thể làm gì nữa a ô ô ô.”(Có nhiều chuyện cần 2 người làm lắm đại nương :v :v) (hai mẹ con nhà này nhây nhể, coi mà cười như điên :))) – Ú)

Bạch Lâm Uyên đẩy cửa đi vào, Hồ Đại nương nhìn lướt qua nhìn đến trên cổ y có đeo răng sữa, không phải là của Bạch hổ tinh ngàn năm ư, lại lập tức nhận ra đây là tiểu công tử bảo bối của núi Vân Sơn, liền đánh một cái bốp lên đầu Văn Lam: “Con dẫu không làm cơm được, người không thể học xong rồi làm cho hân à, nhị ngốc!”

Đợi Hồ Đại nương đi rồi, Bạch Lâm Uyên tựa tiểu phi tiêu nhìn về phía Văn Lam: “Ta sẽ không làm cơm, người có ý kiến à nhị ngốc.”

Nhị ngốc lập tức nhích đến: “Tuyệt đối không có.” (cái đồ sợ vợ nhà người :v. Ú: chuẩn :v)

Bạch Lâm Uyên nhéo nhéo lỗ tai của hân, nói:”Hỏi qua mẹ người chưa?Cái đuôi cùng lỗ tai của người bị làm sao?”

Văn Lam có chút ngưng ngừng, nắm đuôi quạt quạt bấp chân: ” Cái đó, mẹ ta bảo, Hổ tộc bước vào thời kỳ động dục, đều là như vậy. Thời kỳ động dục qua là không sao nữa.”

Bạch Lâm Uyên đem yêu quái đang làm nũng này mà ôm chặt trong lồng ngực(đứa nào công???, Ú: bà tác giả bả thích ngốc manh công nàng ạ, mà do mấy đứa đọc nó đối công thụ nên bả mới gồng được mấy chương cho thẳng nhỏ đề được con người ta í :v), hỏi: “Người đã biết xuất thân của người chưa?”

“Thanh Dương chân nhân đã nói cho ta biết rồi”, Văn Lam thông thả dán vào trước ngực y, “Ta sẽ hảo hảo tu luyện, sau này có thể bảo vệ người, cũng có thể nhìn thấy cha, chỉ tiếc mẹ ruột ta số khổ, mấy trăm năm đã trôi qua, vậy mà mộ ở đâu cũng không biết...”

“Lam Lam”, Bạch Lâm Uyên siết chặt hân, “Từ nhỏ Thanh Dương đã nói ta không có năng khiếu tu luyện, người có nghĩ tới, ta cũng là phạm nhân, có một ngày cũng sẽ già, cũng sẽ chết, sẽ rời bỏ người.....”

“Không đâu!” Văn Lam cắt đứt lời nói của y: “Thanh Dương chân nhân nói rồi a, cha ta để lại cho ta hai quyển bí tịch, chỉ cần chúng ta cùng chăm chỉ luyện tập, cũng có thể đắc đạo thành tiên!” (Ú: song tu phải hôn à, a hi hi hi hi)

“.....” Cha người cũng thật đa mưu túc trí (nhìn xa trông rộng) a.

“Lâm Uyên... Lâm Uyên... Chúng ta cũng đã lâu rồi không làm chuyện tình thoải mái rồi.. Hiện tại làm một lần, có được không?”(thời kỳ động dục, chỗ nào cũng động được -_____)

“A..... Ân.... Đây là..... Nhà bếp...”

“Xuyt... Sẽ không có người đến, lần này, chúng ta làm cho tai cùng đuôi có thể biến trở về đi, có được không?”

— Hoàn—

23. Chương 23: Ngoại Truyện 1

Sổ ghi chép huấn luyện mèo

Bạch Lâm Uyên nhặt được một con mèo.

Lông trắng như tuyết, ở dưới mặt trời hiện ra kim quang, một đôi đá mắt mèo tròn xoe tròng lớn nhìn sang, lông cả người đều dựng đứng lên.

Nó là bị kẹt ở trên cây, không dám nhảy xuống.

Tiểu Miêu sợ người lạ, từ khi nhặt nó về phủ, cả người đều đề phòng mà trốn ở trong góc, ngày đêm bất an một khắc cũng không ngừng mà kêu. Nếu như đến gần một chút, còn muốn nhe răng lấy ra móng vuốt.

Đại thiếu gia ở núi Thanh Dương học nghệ chưa về, hạ nhân đều ngăn không cho Nhị thiếu gia đến gần con mèo hung dữ này, chỉ sợ sơ ý một chút mà làm bị thương Tiểu Chủ tử quý báu.

Bạch Lâm Uyên cũng không sợ. Y bảo các đầy tớ bắt cái thang lên cây bắt con mèo, đứng dưới tán cây kiên nhẫn duỗi hai tay, giữa đầu dùng đôi mắt trong trẻo nhìn nó: “Văn Lam, ngoan, đừng sợ, nhảy xuống nào.”

Con mèo không nhúc nhích.

Bạch Lâm Uyên vẫn giang cánh tay ra, không hề động đậy.

Ánh nắng xuân buổi sáng rực rỡ ấm áp, xuyên thấu qua ngọn cây chiếu rọi trên người một người một mèo.

Tiểu Miêu cẩn thận từng tí một ở trên cây mà di chuyển móng vuốt, chần chừ chốc lát, cuối cùng quyết định, cong người xuống, hướng tiểu công tử dưới tàng cây mà nhảy xuống.

Tiếp đó, thân thể nho nhỏ được người bắt được vững vàng, hấn được người kia đặt ở trên người, một cái lỗ tai dán vào lòng ngực của y, nghe tiếng tim đập: thích, thích, thích.

Bạch Lâm Uyên nâng hấn lên, ở trên đầu của nó tựa như khen mà hôn một cái: “Bảo bảo ngoan.”

Tiểu Miêu ngửi được mùi vị dễ chịu trên người y, then thùng mà nhắm mắt lại, vui vẻ mà vẫy vẫy đuôi.

Ngày đó, là thất tịch, Văn Lam cùng Bạch Lâm Uyên ngồi song song trên gốc cây ngàn năm ở hậu viện núi Vân Sơn, cùng nhau nhìn về phía Ngân hà xa xôi sáng chói kia.

Ở dưới bầu trời đầy sao, Văn lam đột nhiên quay đầu lại, trợn to đôi mắt so với những vì sao kia còn muốn sáng hơn, vui vẻ nói: “Lâm Uyên, ta nhớ ra rồi.”

Bạch Lâm Uyên nói: “Nhớ ra cái gì a?”

“Khi còn bé ta ở trên cây không dám nhảy xuống, là người dưới tán cây đỡ lấy ta, còn bảo ta không cần sợ, đúng không?”

Bạch Lâm Uyên véo mũi hấn, xem như là ngầm thừa nhận. Văn Lam mấy năm trưởng thành tới nay, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới một ít chuyện khi còn bé. Những đoạn kí ức này từng mảnh từng mảnh xâu lại, hấn cũng sẽ đồng thời nhớ đến đoạn hồi ức lúc còn là con mèo nhỏ kia.

Văn Lam đột nhiên xoay người nhảy xuống cây, hướng Bạch Lâm Uyên giang hai tay ra: “Được rồi, Lâm Uyên, không phải sợ, nhảy xuống, ta đỡ lấy người.” (trời quơ nhịp tim tăng lên T_____T)

Bạch Lâm Uyên cười nói: “Ta cũng lớn rồi, độ cao bấy nhiêu đây, sợ cái gì.”

Văn Lam không nghe theo, làm nũng nói: “Người nhảy xuống để ta đỡ người một lần đi mà.”

Bạch Lâm Uyên nhìn về phía Văn Lam, không nhúc nhích.

Văn Lam giương hai tay ra, không hề di chuyển.

“Oành” một tiếng, sau lưng Văn Lam, sân bên cạnh có đám tiểu đệ tử ham chơi nghịch phá đốt pháo hoa, đèn đuốc rực rỡ phía dưới, Văn Lam vẫn kiên định đứng nơi đó. Mười mấy năm tháng vội vã đi qua, hấn lớn rồi, Văn Lam trưởng thành so với y cao hơn nhiều, thân hình thẳng tắp, ngũ quan tuấn tú.

Bạch Lâm Uyên nhìn hấn, lại nhớ đến con mèo nhỏ năm đó không dám gặp người lạ, chỉ là con mèo nhỏ trốn ở phía sau y, muốn bảo vệ chăm sóc hấn, vừa giống như nhìn ái nhân trưởng thành, muốn dựa vào hấn, muốn hấn cưng chiều mình.

Từng đám khói hoa lần lượt bay lên, Bạch Lâm Uyên có cảm giác bản thân biến thành hài tử bé nhỏ trên cây, mười năm sau Văn Lam đứng dưới tán cây nhìn y, hướng y mà giang tay ra.

Cuối cùng y khép mắt, lỗ tai ửng đỏ, hướng về trong lòng của hấn mà nhảy xuống.

Cánh tay hấn giờ trở nên mạnh mẽ hơn, kiên cố hơn mà vững vàng ôm lấy y, âm thanh pháo bông thay nhau vang lên, Văn Lam hôn lên trán của y, ghé vào lỗ tai y mà nhẹ nhàng nói: “Bảo bảo ngoan, ta yêu ngươi.” (Hồi ơi tôi bị truy tim, truy tim sồi T_____T, Ú: đêch, ta cũng truy tim rồi *cà mặt vào tường*)

24. Chương 24: Ngoại Truyện 2

Đang trong thời kì ôn thi trả nợ mà chưa học một chữ. Chuyển qua nhà mới lại không có wifi, 3g thì mất sóng, phải chạy đi ở nhờ post truyện nè. Thấy giỗ chưa, yêu thương trao tim cho nhau đi T.T

Giang Nam có thể thả liên (Giang Nam có thể hái sen)

A, người có tin hay không, trong hồ hoa sen này có thủy yêu?

Truyền thuyết nói rằng thủy yêu này chính là từ hoa sen biến thành, thừa dịp thời khắc người sắp chết đuối, dùng đôi mắt ẩn tình, câu hồn, lấy mạng của người.

Bạch Lâm Lan trong lúc thiêm thiếp, đột nhiên nhớ đến truyền thuyết xa xưa này, khước miệng khẽ cong lên.

Khắp thiên hạ này, chỉ duy nhất một người, một ánh mắt, có thể khiến hấn cam tâm tình nguyện mà dâng tính mạng.

Bát tự tiên sinh nói trong số mệnh của hấn thiếu Thủy, phụ mẫu dứt khoát cho hấn một chữ Lan, để bên trong tên hấn là một mảnh sóng nước âm âm cuộn trào. Thế nhưng hiện tại, hấn lại phải chôn thân bên trong hồ nước tĩnh lặng không chút gợn sóng này rồi.

Giang Nam, đêm hè, ánh trăng sáng rực, một hồ hoa thướt tha duyên dáng. Tuần tú công tử hoàn toàn chìm đắm trong hương thơm thoang thoảng ở nơi đây, hơi khép mắt, mặc cho dao găm cắm sâu vào ngực, máu trào ra, nhuộm đỏ cả một mảng lớn hoa lá.

Ý thức dần dần mơ hồ, hấn nghĩ, đại thù cha mẹ rốt cục cũng báo được rồi, chỉ có thể xót xa để để để một thân một mình, đứa nhỏ này sớm rất thông minh, lại có sự phụ chăm sóc, có thể yên ổn mà lớn lên....

Hấn nghĩ, lão đầu Thanh Dương cũng bị chính mình làm cho tức chết đi rồi, thật vất vả dạy dỗ một đồ đệ....

Hấn nghĩ, người kia, người kia liệu sẽ có một chút khổ sở, một chút thương tâm hay không?

Một thân thể ấm áp đột nhiên đến gần, một đôi tay như ngọc cuộn vào.

A, là hoa sen thành tinh tối nay, sắp lấy mạng sao?

Hấn được người đó vững vàng ôm vào ngực, vô lực giãy dụa, dựa vào ánh trăng lơ mơ, hấn miễn cưỡng mở mắt ra.

Là sư huynh.

Chính là sư huynh! Con mắt giống y đúc, khuôn mặt giống y đúc.

Thật sự là sư huynh? Sư huynh tại sao lại đem mình ôm vào trong ngực thật chặt như vậy? Đôi mắt kia ngày thường yên tĩnh, lúc này làm sao lại nhiễm đầy ưu thương thế kia? Thống khổ như vậy? Thâm tình....như thế?

Tí tách, tí tách.... Có hạt mưa ấm áp rơi xuống, từng giọt rơi trên mặt mình.

Hấn muốn đưa tay ra chạm vào đôi mắt người kia, hấn muốn nói, sư huynh, người đừng khóc, khóc sẽ khiến lòng ta đau.

Một đôi môi ướt mềm, run rẩy kề sát vào.

Trước khi chết có thể gặp giấc mộng Nam Kha (giấc mộng hảo huyền) này, hẳn bắt chấp căn môi người kia, coi như là yêu quái hóa thành khuôn mặt sư huynh, mạng của ta cũng cho người.

“Ồ——!” Lục Hồng Vũ bên trong hạ thân chạm vào càng lúc kịch liệt làm cho tỉnh lại.

Thân thể rắn chắc khỏe đẹp của sư đệ áp vào người, màu da lúa mạch thấm đẫm mồ hôi, dưới ánh mặt trời lấp lánh đến mê người, đôi mắt ngày thường có chút lạnh lùng lúc này như có lửa, hơi thở ấm áp phảng phất bên tai, khiến cho thần trí y mơ màng.

Vật dưới hông của sư đệ cắm vào bên dưới mà cọ sát đến phát hỏa, cảm giác vừa thống khổ lại vừa vui sướng, hành hạ hẳn đến phải ngửa mặt rên rỉ, eo bị sư đệ ma sát khiến âm thanh đứt quãng.

Hoan ái mấy năm, sư đệ biết rõ trên người y, trong cơ thể y, mỗi một cái địa phương mẫn cảm, mấy lần liên khiến thân thể y như hóa thành nước mà xụi lơ hạ xuống. Y miễn cưỡng đưa tay ra, muốn đẩy thân thể nam tính đầy mồ hôi này ra.

Bạch Lâm Lan một phát liền bắt được tay y giam trên đỉnh đầu, dưới thân dùng sức va chạm, “Ồn ào cái gì? Hả?”

“Ồ! Tối hôm qua... Ừm... Không phải mới...”

“Tối hôm qua là tối hôm qua,” Bạch Lâm Lan cúi thân thể xuống đem mình đâm vào càng sâu, hải lòng thấy người kia ngược cổ lên hút không khí, ác ý ghé vào tai y nói: “Thân thể sư huynh vừa quyến rũ lại mềm, bên trong mỗi ngày thềm ăn kẹp chặt ta không tha, ta một ngày không cho ăn, chết đói sư huynh làm sao bây giờ?”

“Ân... Người... Im miệng!”

Bạch Lâm Lan nào có nghe lời, lúc này hẳn thả chậm động tác, thâm nhập vào sâu, chậm rãi vào chậm rãi rút ra, ở địa phương mẫn cảm nhất của cơ thể sư huynh chậm rãi giày vò, lại dùng hai ngón tay nâng cầm sư huynh lên, ra hiệu y nhìn xung quanh: “Sư huynh, người còn nhớ hay không, đây là đâu?”

Lục Hồng Vũ bị vật to lớn kia giày vò bên trong cơ thể cả người co giật, trong con người một mảnh dịch thủy, miễn cưỡng mở mắt ra.

Giữa hè, ánh mặt trời chói chang, xung quanh bao phủ toàn hồng liên (hoa sen). Hai người nằm trên cái thuyền nhỏ, thân thể liên kết. (Ú: về say nắng cho coi :v)

Y làm sao không nhớ rõ nơi này? Năm đó, y chính là đau khổ với sư đệ mà y yêu thương, vì báo thù cha mẹ mà lên lút xuống núi, cùng Ác Giao trong hồ này đại huyết chiến ba ngày, đợi đến lúc y vội vã chạy tới, chỉ thấy sư đệ một thân toàn máu ngã vào hồ, đau đớn đến độ tâm can như xé nát.

Hồi ức cùng hiện thực đan nhau, dưới thân một thanh hung khí ra ra vào vào, quấy nhiễu hẳn gần như tan vỡ, chỉ có thể khóc lóc cầu xin: “A... Ân... Lâm Lan, chậm... Chậm một chút...”

“Khi đó ta còn tưởng rằng thủy yêu trong hồ này mượn hình dáng sư huynh gạt ta lấy mạng,” thanh âm nam nhân khàn khàn ở bên tai: “Sư huynh, người đẹp như vậy, rốt cuộc có phải là yêu tinh hay không?”

“Ân... Nói vậy...” (đầu óc mụ mị thật rồi :v)

Bạch Lâm Lan thuận lợi kéo xuống một nụ hoa, đem cánh hoa còn non kề sát ở một bên khóe mắt đã ướt đẫm nước mắt của Lục Hồng Vũ, cuối xuống hôn lên đôi môi đã sưng tấy của người kia đang thở dốc, cười trên nói: “Còn nói không phải Yêu Tinh, làm sao mà so với hoa còn dễ nhìn hơn?”

“Ồ!” Dưới thân lại một trận va chạm tàn nhẫn.

“Vừa thơm lại vừa mềm”, ngón tay nam nhân mạnh mẽ mơn trớn trên cơ thể của y, ngắt lấy hai hạt đậu nhỏ của y không tha, “Nơi này cũng xinh đẹp như vậy.”

“Người khẳng định không phải sư huynh, sư huynh ngày thường chính trực như vậy, tại sao lại ở dưới thân nam nhân mà phát ra âm thanh rên rỉ?”

“Bạch Lâm Lan... Người khốn nạn...”

“Nói”, một tay dùng sức nắm lấy hạt đậu nhỏ: “Yêu nghiệt phương nào, dám mượn dáng vấp Đại đệ tử núi Vân Vụ đến quyến rũ nam nhân?”

“A! Người câm miệng.... Khốn nạn... Không cho phép nói...”

Thời khắc củi khô lửa bốc, ở nơi bụi hoa sen xa kia, bỗng truyền đến tiếng ca thiếu nữ.

“Giang Nam có thể hái sen, lá sen sao điền điền.

Cá đùa lá sen đông, cá đùa lá sen tây, cá đùa lá sen nam, cá đùa lá sen bắc”

Bạch Lâm Lan tựa như một đuôi cá, ở thân thể mê người của sư huynh, Đông tây nam bắc tự tại đùa giỡn.

Lục Hồng Vũ sợ bị người khác phát hiện, gắt gao cắn môi không dám lên tiếng. Bạch Lâm Lan thấy vậy, liền mở cái miệng của hắn, đem một cành hoa khê chắn ngang trên đôi môi sư huynh, để nụ hoa này nhu chớm nở trên cái miệng nhỏ nhắn bị chính mình hôn đến đỏ hồng.

“Ngoan, hảo hảo ngậm lấy”, dưới thân động tác càng lúc càng kịch liệt, ngoài miệng ầm áp ôn nhu dụ dỗ nói: “Cần làm cho chính mình bị thương, lòng ta đau.”

Tiếng ca của thiếu nữ hái sen lúc gần lúc xa, Lục Hồng Vũ chảy nước mắt, cắn chặt lấy nhánh hoa sen trong miệng. Bạch Lâm Lan thấy hắn một mặt ỉn nhắn, trong huyết đã xụi lơ càng muốn làm càn, cái miệng nhỏ phía dưới này đã một màu đỏ tươi, thân thể giao nhau tạo ra thanh âm nho nhỏ vang vọng khắp nơi, toàn bộ thuyền đều lắc lư theo.

“A.... A.... Nhẹ một chút, các nàng sẽ nghe thấy a, khốn nạn!”

Bên tai lại là thanh âm trầm thấp của người kia: “Sư huynh gấp cái gì? Muốn cho các nàng đến xem một chút, trước mắt là dáng vẻ gọi tình của người?”

“Đại đệ tử thuần khiết như ngọc núi Vân Vụ, bị sư đệ thao đến thích thú, miệng nhỏ mặt trên ăn hoa, miệng nhỏ phía dưới ăn thịt lớn, cao hứng đứng thẳng tiết thủy... A, làm sao lại cắn càng chặt hơn rồi hả?”

Lục Hồng Vũ nhắm mắt, một giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống xương quai xanh, không hề nghe hắn vô liêm sỉ mà nói.

Bạch Lâm Lan cười dùng sức bấu chặt miệng một phen, ngoài miệng không ngừng trêu chọc, dưới thân trò gian chòng chát. Bên trong bụi hoa sen, thuyền nhỏ lắc đến mức càng ngày càng kịch liệt, cá nhỏ trong nước sợ đến phân tán bốn phía chạy trốn.

“A... A.... A.....A..——“

“Khốn nạn..... Ta ra...”

“A...”

Thuyền dừng lại.

Cả người Lục Hồng Vũ vẫn còn đang run rẩy.

Bạch Lâm Lan ôm hắn vào trong ngực, cầm lấy cành hoa sen đã trong miệng đã sớm bị y cắn đứt, ôn nhu dỗ dành lấy y, phía bên dưới còn chưa thoát ra.

Giang Nam có thể thả liên.

25. Chương 25: Ngoại Truyện Ba

Đại Vương muốn thành hôn!

Yêu tinh núi Hồ Khiếu mỗi người đều vui mừng, chạy đi báo tin.

Hoàng Tiểu Tứ là quân sư Đại Vương tin cậy nhất, việc nên làm thì phải làm, chỉ huy một đám yêu tinh, bắt đầu cho bố trí treo đèn kết hoa.

Đợi đến ngày thành hôn, Sơn Đại Vương một thân hồng y, ngự kiếm mà đến, phía sau là hai hàng Tiên Hạc, một đường vận dậm kéo theo vân chu (kiệu mây đỏ), mà người ngồi bên trong không ai khác chính là tân nương tử của Sơn Đại Vương.

Sơn Đại Vương tư thế tiêu sái thu hồi trường kiếm, vén bức rèm che, mời tân nương tử bước ra.

Tân nương tử nhưng cũng vận một bộ hỉ phục tân lang, hồng y dung mạo thanh tú vương vấn nét cười, khiến đám yêu tinh không đủ đạo hạnh phải kêu lên vì hoa mắt.

Trên núi từ lâu đã treo đầy đèn lồng, chữ hỷ đỏ thắm từ chân núi một đường kéo dài đến sát động phủ của Đại Vương, đến buổi tối cả núi đỏ ngầu một mảnh, khiến bánh tính dưới núi một chân cả kinh, cho rằng Thần núi phát uy, mấy ngày liền rập đầu lay, liền thắp hương, lúc đốt đèn lúc bắn pháo.

Bạch Lâm Lan ở một bên giễu cợt nói:” Cứ giống như ăn Tết.”

Cũng không biết từ đâu Hoàng Tiểu Tứ nghe được quy củ kết hôn, ở trên cửa chính động phủ dán một câu đối.

“Bách niên ân ái song tâm kết, thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên” (Ừ: hiểu ngắn gọn là mãi mãi bên nhau á :v, còn vốn từ ta hạn hẹp không biết giải nghĩa sao cho hay :v)

Chỉ là bức hoành này——

Bạch Lâm Uyên hỏi Văn Lam:”Tại sao là lục súc thịnh vượng?” (lục súc: heo, bò, dê, ngựa, gà, chó)

Văn Lam từ lúc báai Thanh Dương làm sư phụ, cũng theo Bạch Lâm Uyên đọc sách viết chữ, sớm biết Hoàng Tiểu Tứ là một kẻ mù chữ, lúc này hận không thể trực tiếp biến nguyên hình một cái cắn chết y.

Hoàng Tiểu Tứ không biết chính mình đại họa lâm đầu, mang theo ý cười mà nghênh đón mọi người vào phủ. Hắn là một con chồn tinh nhỏ, gặp nhiều nhân vật lớn như vậy, lúc này có thể đứng không run cầm cập là tốt rồi.

Thấy Thanh Dương chân nhân, liền vội vàng khom người hành lễ:”Lão thần tiên thọ sánh Nam Sơn!”

Thấy một mặt lạnh băng của Bạch Lâm Lan, vội vàng gật đầu cúi người:”Bạch công tử ngọc thụ lâm phong!”

Thấy Lục Hồng Vũ thanh lãnh, trán nóng lên, lúm đồng tiền như hoa nói:”Lục đại hiệp sớm sanh quý tử!” (này là tự chúc mình? :v :v :v)

Lục Hồng Vũ:”.....”

Bạch Lâm Lan quay đầu, trên môi nở nụ cười:”Nói thật hay, thưởng.”

Hồ Đại nương cùng Thanh Dương chân nhân là bậc cha mẹ hai bên, ngồi ở vị trí chủ tọa, bên trong lễ đường một đôi tân lang đang bái lễ, tiếp theo hiển nhiên chính là ăn uống linh đình.

Dù sao cũng là một bầy tiểu yêu tinh, ngồi cũng không ra ngồi, ăn cũng không quy củ, so với mấy bàn nghiêm túc của mấy vị tiên gia núi Vân Vụ, quả nhiên là một đám yêu ma quỷ quái.

Văn Lam có chút buồn, đã biết thực sự là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, không xứng a.

Bạch Lâm Uyên nhưng lại không hề để ý chút nào, y đã ở trong núi sinh hoạt một quãng thời gian dài, cùng mọi người ở nơi này sớm có cảm tình. Hơn nữa, bọn họ là thủ hạ của Văn Lam, không bằng nói là bằng hữu cùng Văn Lam lớn lên. Năm tháng dài ở trong núi, có một đám yêu tinh suy nghĩ đơn thuần bồi tiếp Tiểu lão hồ lớn lên, bản thân đương nhiên vô cùng cảm kích.

Không biết tại sao Văn Lam kì quái kéo người qua, ý cười nhẹ nhàng cùng mọi người uống rượu. Chỉ là uống uống, dần dần cơn buồn ngủ không đúng lúc mà đến.

Bạch Lâm Lan thấp giọng hỏi Tiểu Di Lặc giống Thanh Dương:”Sư phụ, rượu là người mang tới sao?”

Thanh Dương gật đầu: "Đúng vậy a, Tiểu Phàm Sầu hai ngàn năm, như thế nào, dọa người sợ rồi à?"

Lục Hồng Vũ ở một bên trừng đôi mắt đẹp lên: "Sư phụ, rượu này là rượu tiên cất, yêu tinh uống vào, sẽ hiện nguyên hình a!"

Một câu nói của Lục đại hiệp, giống như kích động cơ quan gì, yêu tinh khắp phòng bắt đầu xảy ra biến hóa kì diệu.

Thiếu nữ tuổi xuân hóa thành một tổ Ma Tước lú ra lú rú bay lên trời, hán tử khô ngô trầm mặc biến thành một con gấu chó ngồi ở cửa động phủ khò khè đến chấn động trời, thêm từng bầy ngỗng, từng con vịt, từng con chó con ồn ào lẫn lộn nhau. Thiếu niên chủ trì lễ cưới tiếng nói trong veo, cũng trở thành một con gà trống to lớn, bị hiện nguyên hình, Hoàng Tiểu Tứ chạy toản loạn khắp động, phải xuống một chỗ toàn lông gà.

Thật sự là đáp lại câu kia, lục súc thịnh vượng.

Văn Lam quả thực đau đầu, hấn xuất thân là tiên gia nên không có chuyện gì, chỉ có thể tự mình thu xếp dẫn mọi người ở núi Văn Vụ sắp xếp chỗ ở yên ổn. Đợi tất cả ổn thỏa, quay đầu vừa nhìn, phu nhân đâu?

Xong rồi xong rồi, lần này Lâm Uyên nhất định đã tức giận rồi!

Sơn Đại Vương trong lòng run sợ, đánh hơi mùi của nường tử, một đường tìm đến phòng tân hôn.

Động phòng hoa chúc, trên giường lớn chạm trổ hoa văn có một người đang ngồi, đội khăn đầu của tân nường.

Tim Văn Lam theo ánh nến mà bắt đầu nhảy lên.

Kỳ thực trong lòng hấn có chút muốn Bạch Lâm Uyên mặc quần áo tân nường tử, nhưng lại nghĩ nhân gia cũng là nam nhân, làm như vậy có chút ý nghĩa làm nhục, nên không có mở miệng.

Thanh âm mang ý cười của người kia dưới khăn che vang lên: "Lam Lam, còn không mau lại đây."

Văn Lam tựa như bị âm thanh quyến rũ kia móc nối mà đi đến bên giường, cẩn thận từng tí một mở khăn đội đầu lên.

!!!!

Một phòng ám muội trong ánh nến, người kia một thân hỉ phục lụa vàng thêu phượng hoàng, mái tóc đen dài như thác nước có chút rối, một chút đồ trang sức tô điểm ở giữa, mặt phấn mỏng thêm chút son, đôi môi đỏ tươi.

Bạch Lâm Uyên nghĩ đến rất nhiều phản ứng nếu Văn Lam thấy mình mặc trang phục nữ tử, nhưng mà không nghĩ tới bộ dạng trước mắt này.

Hấn vừa vui mừng vừa không thể tin được mà nhìn sang, đôi mắt trong veo, say đắm mê luyến cùng yêu thương, như là muốn đưa tay nhưng lại không dám đụng vào, chỉ có thể cẩn thận từng chút một mà nhìn, giống như đang nhìn bảo bối hiếm có trên đời.

Ta là người trong lòng của hấn, mấy chữ này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu óc của Bạch Lâm Uyên, cây búa nhỏ chồng chất trong lòng hấn đập một cái. Nhìn thấy ánh mắt Văn Lam tràn đầy si mê, khuôn mặt y có chút đỏ lên.

Hai người lẳng lặng nửa ngày không nói câu nào, hồi lâu, Bạch Lâm Uyên đưa tay nhéo nhéo cái mũi Văn Lam: "Lam Lam ngốc."

Văn Lam một tay kéo tay y xuống nắm lấy, đặt tại lồng ngực, một tay nhẹ nhàng sờ mặt y, trong miệng lẩm bẩm nói: "Lâm Uyên, người thật là xinh đẹp.... Thật xinh đẹp...."

"Đêm động phòng hoa chúc", Bạch Lâm Uyên ở trong tay hấn mà cào lòng bàn tay, nhẹ nhàng ghé vào tai hấn thở: "Người muốn như thế nào, thì sẽ như thế đó."

Văn Lam xoay người đè y, bắt đầu cởi y phục của y ra.

Tiểu Bạch Hồ đã lớn rồi, đã biến thành đại yêu quái uy phong lẫm liệt rồi.

Đại yêu quái nổ lực nửa ngày, dù sao cũng chưa từng cởi quần áo nữ nhân ra, không biết cởi ra làm sao, vừa sốt ruột vừa xấu hổ, cuối cùng cả người dính vào người Bạch Lâm Uyên, quần áo hai người quần cùng một chỗ, lấm bầm nũng nịu.

Bạch Lâm Uyên lộ ra nửa cái vai trắng như tuyết, nhẹ nhàng nói: "Cởi không được, liền... xé nó ra."

Một câu nói quả thực như đổ thêm dầu vào ngọn lửa nhỏ đang cháy âm ỉ trong người Văn Lam, khiến nó bùng lên, thiêu đến độ cả thân thể hắn đều nóng lên.

Quần áo lỏng lẻo trở nên yếu đuối không thể tả trước sức mạnh móng vuốt sắc bén của dã thú, một hồi lòi lòi xé xé, kiện hàng dưới bộ áo cưới đỏ thắm liền lộ ra, thừa dịp một mảnh trắng nõn nơi hồng hào nào đó hiện ra, kích thích Văn Lam, liều mạng mà đến gần, chỉ chốc lát, nơi đó lộ ra thêm vài điểm hồng hồng.

Văn Lam qua một hồi miệng liền mê thích, ngẩng đầu lên, một tay nắm cầm Bạch Lâm Uyên, cùng y hôn. Trên môi Bạch Lâm Uyên thoa một tầng son mỏng, hai cái lưỡi quấn nhau mấy lần nhiệt khí cũng bốc hơi theo, thủy dịch cả hai không kịp nuốt xuống theo khóe miệng chảy ra bên ngoài, men theo cái cổ trắng nõn có chút hồng diễm mê người của Bạch Lâm Uyên.

"Ân... A... Văn Lam..."

Một mặt Văn Lam đánh chiếm trong miệng, một mặt đem tay từ trên hông xé đi một mảnh luồng vào, ở trên thân thể đẹp dễ vuốt nhẹ từ sau lưng đến trước ngực, sờ thấy phía trước Bạch Lâm Uyên mặc một tiểu y bó sát người.

Hắn nhất thời có mấy phần khó hiểu, ngồi thẳng lên, xé tan một tiếng, vạt áo trước ngực Bạch Lâm Uyên bị xé ra, khuy cài bung ra.

Áo ngoài bị xé nát, Văn Lam đem áo vén lên đến hai bên khuỷu tay, lộ ra mí mắt được che giấu ở đó.

Đó là một cái yếm vàng nhạt, mặt trên thêu một đôi uyên ương nghịch nước. Cái yếm là theo vóc dáng nữ tử mà làm. Bạch Lâm Uyên mặc ở trên người có chút nhỏ, phác họa ra tư thái đẹp dễ của y, hai điểm trước ngực ở bên dưới, nhô lên.

Văn Lam bị kích thích đến hai mắt đỏ lên, hướng một điểm há mồm ngậm, đầu lưỡi nóng hổi cách trở cái yếm, thoải mái liếm láp hạt đậu nhỏ này, chỉ chốc lát, một bên nụ hoa Bạch Lâm Uyên so với bên kia lớn hơn gấp đôi, trước ngực ướt một mảnh.

"A... Ân... Qua bên kia, Văn Lam... qua bên kia..."

Văn Lam nghe lời ngậm điểm đỏ bên kia, như bú sữa mẹ mà mút vào(_____) (Ú: Matcha ta nghĩ nhà chúng ta làm H không được, ha ha *vuốt mồ hôi*). Bạch Lâm Uyên chỉ cảm thấy ngực nóng hầm hập, muốn được mút nhanh hơn, muốn cắn cái thứ gì đó, ngực trái lúc trước âu yếm đến ướt một mảng giờ lại bị để sang một bên, lạnh lẽo khó chịu. Một băng một hỏa, hành hạ đến y lắc đầu không thể rên rỉ.

"Lam Lam.. Cởi nó ra... cởi..."

Văn Lam lại say mê mút vào một lúc, không nở mà ngẩng đầu lên. Hắn nhẹ nhàng đem yếm vén lên, mãi cho đến khi lộ ra hai điểm trước ngực bị trêu đùa đến hồng diễm một mảng, lại cúi người đến ngậm, trong miệng hàm hồ nói không rõ: "Lâm Uyên, nơi này của ngươi thật là ngọt."

Bạch Lâm Uyên nghe xong lời này, ngực trái cũng được mút vào, liền bắn ra.

Bị người đùa giỡn nụ hoa, liền bắn nữa...

Y còn chưa kịp xấu hổ, liền thấy con thú hoang Văn Lam này cúi người xuống, liếm một chút thứ gì đó văng trên bụng mình, sau đó nói: "Lâm Uyên, nơi này của ngươi cũng ngọt."

"Ngươi..." Một đôi môi đỏ của yêu quái này còn dính thứ trắng đục kia, đầu lưỡi trắng nõn ở phần môi như ẩn như hiện, Bạch Lâm Uyên nhất thời bị hoa mắt, say đắm đến nói không thành lời.

Y không biết, trước mắt chính mình mặt mày đầy nước, tóc mai lộn xộn, vạt áo mở ra, trước ngực một đôi hồng mai mặc cho tương công thưởng thức, đáng vẻ càng có thể đem người quyền rũ đến tam hồn phách

lạc. Một lần Văn Lam gấp gáp hô hấp, đem y lật qua quỳ ở trên giường, thân thể kiện mỹ dính vào nhau, trong miệng thở dốc nói: "Lâm Uyên... ta không nhịn được nữa...."

Một cái tay khinh xa thực lộ (kiểu việc đã quen rồi nên dễ dàng làm) hướng phía dưới mà sờ soạng, một ngón tay dò vào, "Lâm Uyên?"

Khu vực tiêu hồn này sớm đã ẩm ướt lên rồi, giống như một đóa hoa duyên dáng bởi vì lữ khách vô tình đi qua mà mở rộng cánh hoa chào đón chủ nhân của mình.

Bạch Lâm Uyên quay đầu, cảm hạ thân chạm vào nơi động: "Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, ta đã tự mình làm qua, trực tiếp... vào đi..."

"A!"

Tiểu huyết tham ăn này cuối cùng được ngênh đón chủ nhân, lập tức vui vẻ mà quán đến. Vị chủ nhân kia khí thế hùng hổ, thâm nhập vào, đâm vào rút ra, mãi đến quân lính huyết này tan rã, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất mà ngậm lấy, hầu hạ hung khí hung hăng này.

"Ân... A... Lam Lam...Lam Lam...."

Bạch Lâm Uyên quỳ ở trên giường, mấy lần bị sức mạnh hung ác phía sau này khiến eo sụp xuống, lại bị một đôi tay kéo lên, gắt gao cố định ở giữa háng của đối phương.

Ở trên giường Văn Lam không có trò gian gì, chỉ có tàn nhẫn cắm vào tàn nhẫn làm tàn nhẫn đâm, vật dưới khó kia càng lúc càng cứng, càng lúc càng nóng, nóng đến thần trí Bạch Lâm Uyên mê muội, nước mắt giàn giụa, trong miệng chỉ có thể giống như con mèo nhỏ mà nức nở, lại không nói được từ gì.

"Ô...Ân...A! A!"

Lần này điên cuồng làm, cái đuôi Văn Lam liền hiện ra, đâm lông bù xù theo hạ thân một đường hướng lên trên, càn quấy nộ hoa trong chốc lát, liền trực tiếp đâm vào miệng nửa khép nửa hở của Bạch Lâm Uyên.

Miệng nhỏ mặt trên bị cái đuôi trắng kiện nhồi vào, miệng nhỏ phía dưới được côn thịt trắng kiện mãnh liệt mà làm, Bạch Lâm Uyên được lấp kín miệng, nước mắt chảy đầy mắt.

Giường lớn hoa văn chạm trổ theo phần eo nhún của Văn Lam mà đung đưa, làm giường càng đong đưa hung hãn, càng lắc càng dữ dội, rốt cuộc không bao lâu "kẹt kẹt" một tiếng, không phụ mong đợi của mọi người mà sụp xuống. (Dọa chết người :v, Ừ: Đều, mạnh bạo thể rách hậu môn đó :v)

May mà Văn Lam phản ứng nhanh, ôm lấy Bạch Lâm Uyên, tư thế của hai người liền chuyển thân, để cho bản thân đệm ở phía dưới.

"A——" một trận quay cuồng trời đất, cái kia bên trong tử huyết cũng mạnh mẽ mà ma sát, Bạch Lâm Uyên bị kích thích đến mặt đỏ, ngửa mặt khóc, lần thứ hai bắn ra.

Trong cơ thể y ngậm lấy côn thịt cứng rắn, không có nửa điểm muốn bắn ra.

"Văn Lam... Ta không được rồi...Người nhanh....A...."

Văn Lam hôn lên đôi môi của y, khiến y chưa nói xong phải nuốt đến, hai người môi lưỡi trộn lẫn, đem người hôn đến phải buông ra để thở, mới làm nũng nói: "Lâm Uyên, người nói đêm nay đều theo ta a."

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn liền thay đổi tư thế hai người, ôm Bạch Lâm Uyên từng bước một hướng về sau tấm bình phong, đặt mỹ nhân lên giường.

Đến giường nhỏ, Văn Lam ngồi xuống trước, để Bạch Lâm Uyên cưỡi ở giữa hông của mình, không chế được từ trên xuống dưới của y, trong miệng nịnh nọt nói: "Lâm Uyên thích tư thế này... Phải không?"

Đúng.

Bạch Lâm Uyên yêu thích tư thế mình có thể chiếm cứ chủ động. Y nâng lên nửa thân thể đã mềm nhũn, đôi mắt câu hồn đoạt phách nhìn về phía Văn Lam, giữ bờ vai của hắn, chính mình chuyển động từ trên xuống.

"Ân....A..Thật thoải mái...Ô..."

“Lâm Uyên, Lâm Uyên, người nhìn bên cạnh xem.” Văn Lam ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nói.

“A!”

Bên cạnh giường của mỹ nhân, là một cái gương lớn, đem tư thế liên kết của hai người mà chiếu lên rõ ràng.

“Lâm Uyên...Người thật là đẹp...Rất đẹp...” Văn Lam nhìn Bạch Lâm Uyên trong gương, si mê nói.

Bạch Lâm Uyên cũng nhìn chính mình trong gương không chớp mắt, y một thân áo cưới bị xé rách, che che lộ lộ, cái yếm vén lên đến dưới cổ, hai điểm hồng diễm trước ngực lộ ra cho người ta thưởng thức. Quần bị xé ra một nửa lộ ra bắp đùi trắng nõn, bắp đùi đó quấn ở eo nhỏ nam nhân, hông không ngừng đập chùng lên xuống, ngậm lấy cự vật thô to của nam nhân. Mà y, phóng đảng cười trên cơn vật của nam nhân, một mặt mê muội.

Thật đúng là một tiểu nương tử không biết xấu hổ.

Dường như bị cảnh tượng trong gương đầu độc, Bạch Lâm Uyên nhẹ nhàng kêu lên:”Tướng công...”

Văn Lam cảm giác mình muốn điên rồi.

Hắn ôm chặt eo nhỏ của mỹ nhân này, không y va chạm vào dưới khố của mình, thao y đến lệ rơi đầy mặt, thao y đến gần như tan vỡ, thao y đến chỉ có thể khóc lóc gọi tướng công.

“Tướng công... Tướng công... Tha ta...”

“Không chịu nổi....Lam Lam..Tướng công....A!”

“Tha ta....Tha ta...Lam Lam tướng công...”

Đêm nay, một phương động phủ thở gấp không ngừng, thân thể hai người chưa bao giờ tách ra, lật đi lật lại dây dưa không ngớt, đến lúc trời lờ mờ sáng, Bạch Lâm Uyên bị Văn Lam đặt ở trên giường, hai tay vịn giường, bị đâm vào nước mắt mê ly. Một đôi chân dài run rẩy, giữa hai chân chảy ra một cỗ bạch trọc, một thanh hung khí còn đang trong khe động đi ra đi vào.

“Lâm Uyên”, Văn Lam ghé vào lỗ tai y trầm thấp nói:”Ta làm cái gì cũng được, phải không?”

Bạch Lâm Uyên từ lâu nửa hôn mê, không hề trả lời.

Văn Lam cắn vào sau gáy y, đem mình sâu sắc cắm vào.

“A——“

Bạch Lâm Uyên bị vật bên dưới kích thích đến tỉnh lại. Trong cơ thể y, côn thật kia đột nhiên cao lớn đến trình độ đáng sợ, côn thật này ôm lấy vách trong của mình, đem mình gắt gao ổn định, bắt đầu kịch liệt mà xuất tinh.

“Côn thật thú nhân ta có xước mang rô (Ú: xước mang rô là cái khoe móng tay mà khi cắt ko lấy khoe nó còn lại í, cái tuốt ra là thốn đến tận im đó, mấy bảo bối hiểu ta nói chứ :v, mà ý bạn Lam ở đây là gì thì ta chịu)“, Văn Lam một bên ở trong cơ thể y bắn ra chất lỏng nóng bỏng, một bên liếm cổ y nói:”Ôm người, người không bỏ chạy được nữa.”

Lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, bụng Bạch Lâm Uyên đang phồng lên.

“Đều cho người, sinh cho ta một tiểu lão hổ, có được không?”(wtf @@) (Ú: bắn tinh vào là bụng phình ra á :v, phải ko hay là sinh tử văn trá hình thế, cha mẹ ới *vuốt mồ hôi*)

Cái thứ đáng sợ kia ở trong cơ thể vừa xuất tinh lại đút vào lần nữa.

“Ô——“

Theo một tiếng ghen ngào, hạ thân trước người Bạch Lâm Uyên run rẩy lên, bắn ra một luồng chất lỏng vàng nhạt.

Chính mình trong gương, phía trước tí tách phun đầy nước tiểu, phía sau côn thật dữ tợn cắm vào, bụng dưới hoài thai nhô lên (Tôi đang edit cái gì thế này chút ạ ._____, Ú: ừ, sinh tử văn á o.O). Vừa đâm đâm, vừa mỹ lệ.

Văn Lam nghiêng đầu, cùng y hôn môi.

“Nương tử bảo bối của ta.”

26. Chương 26: Ngoại Truyện 4

Văn Lam cùng Bạch Lâm Uyên kết hôn, lúc sau nhớ đến núi Vân Vụ. Các đệ tử núi Vân Vụ ngày thường chuyên tâm tu luyện, môn phái thỉnh thoảng phân nhiệm vụ, để các đệ tử lòng bất yêu quái làm ác ở trần gian.

Lần này Văn Lam cùng Bạch Lâm Uyên xuống núi, muốn bắt một con hồ ly tinh chuyên hút tinh khí người. Đêm đó, bên dưới ngọn núi, hai người trà trộn vào Uyên Mộng lâu náo nhiệt nhất để nằm vùng.

Đêm xuân man mát, hai người ẩn thân ở góc phòng nhỏ của thanh lâu, hai mặt gian phòng nền đỏ chiếu lên, mùi son phấn thoang thoang dọc hành lang. Bạch Lâm Uyên được Văn Lam ôm vào trong ngực, chỉ nghe bên gian phòng kế khách làng chơi miệng đầy “Tiểu thảo hóa” liên tục ô ô thổ gấp, gian phòng bên kia thì âm thanh hoa khôi rên rỉ “Hảo ca ca” ông ọ không ngớt, cảm giác thân thể ôm chính mình dần dần cứng ngắt rồi.

Bạch Lâm Uyên quay đầu lại, quả nhiên thấy cả khuôn mặt Văn Lam đỏ rực, cùng hấn đối mặt, càng không có ý tứ, vịn vịn nhón nhón đem một lỗ tai hướng về thân thể hấn, nhỏ giọng nói: “Lâm Uyên, ta không muốn nghe...”

Bạch Lâm Uyên nghiêng người sang, đưa đầu hấn ôm vào trong ngực vỗ về, trong lòng cũng đang dự tính. Văn Lam lúc hai người ở trong phòng làm chuyện chính sự, vừa chuyện cần lại vừa giữ được lâu, duy nhất một điểm, chính là ở trên giường không chịu nói, một là da mặt mỏng, hai là đặc tính thú hoang, đến thời điểm mấu chốt chỉ lo ra sức, cần bản sẽ không nói một chút lời hạ lưu nào.

Nhớ đến đây, y vỗ vỗ đầu Văn Lam, ghé vào bên tai hấn nói: “Lam Lam, người cẩn thận nghe nhân gia nói một ít, trở về chúng ta cũng thử xem.”

Văn Lam: “!!!”

Lời dâm mỹ từng tiếng từng tiếng hai người trong một đêm đều nghe hết, cuối cùng cũng bắt được hồ ly tinh. Bạch Lâm Uyên nghe xong, một đêm này, từ lâu đã mềm cả người, vội vã trở về núi, giao nộp xong, liền lôi kéo Văn Lam trở về phòng.

Một nén nhang sau.

“Lam Lam....Gọi a... A...Mau gọi!” (.....)

“Người cái này...Tiểu thảo hóa... Không được!Lâm Uyên, ta nói không được....”

“Tiếp theo...Nói a!Đây không phải...Rất tốt...”

“Người có thích đại ca không...Ân...”

“Nói a!”

Văn Lam rốt cục dừng động tác lại, nửa người dưới còn cắm ở trong cơ thể Bạch Lâm Uyên, tư thế hai người ngồi đối diện, đem đầu tựa trên vai Bạch Lâm Uyên, khóc nức nở: “Ồ.... Không được, thật sự là quá khó để làm tình rồi.”

Bạch Lâm Uyên vừa bực mình vừa buồn cười, lau nước mắt cho hấn: “Bảo người làm ta xấu hor, người lại xấu hổ cái gì?”

“Người lại bắt nạt ta....Ồ....Ta không muốn nói với người câu nói như thế....” (Rốt cục đứa nào mới đúng là công ._____., Ứ: bạn Lâm Uyên khẩu vị nặng vl :v)

“Được rồi, được rồi”, Bạch Lâm Uyên ôm nhu đem đầu hấn nâng lên:”Dù cho nó rất tình thú, nhưng người không thích, chúng ta sẽ không thử. Người yêu thích thể nào chúng ta liền làm thể đấy, có được không?”

“Ân.” Đại lão hồ ỷ ỷ khuất khuất này lại bắt đầu hoạt động, lằm bằm theo động tác nhỏ giọng nói:”Lâm Uyên... Lâm Uyên... Yêu thích người...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-cong-tu-bi-yeu-quai-bat-di-roi>